Anansi komt naar Nederland

Varina Tjon-A-Ten

bron
Varina Tjon-A-Ten, *Anansi komt naar Nederland*. Met illustraties van Ernest Hofwijks. Uitgeverij de Geus, Breda 1986

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/tjon004anan01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

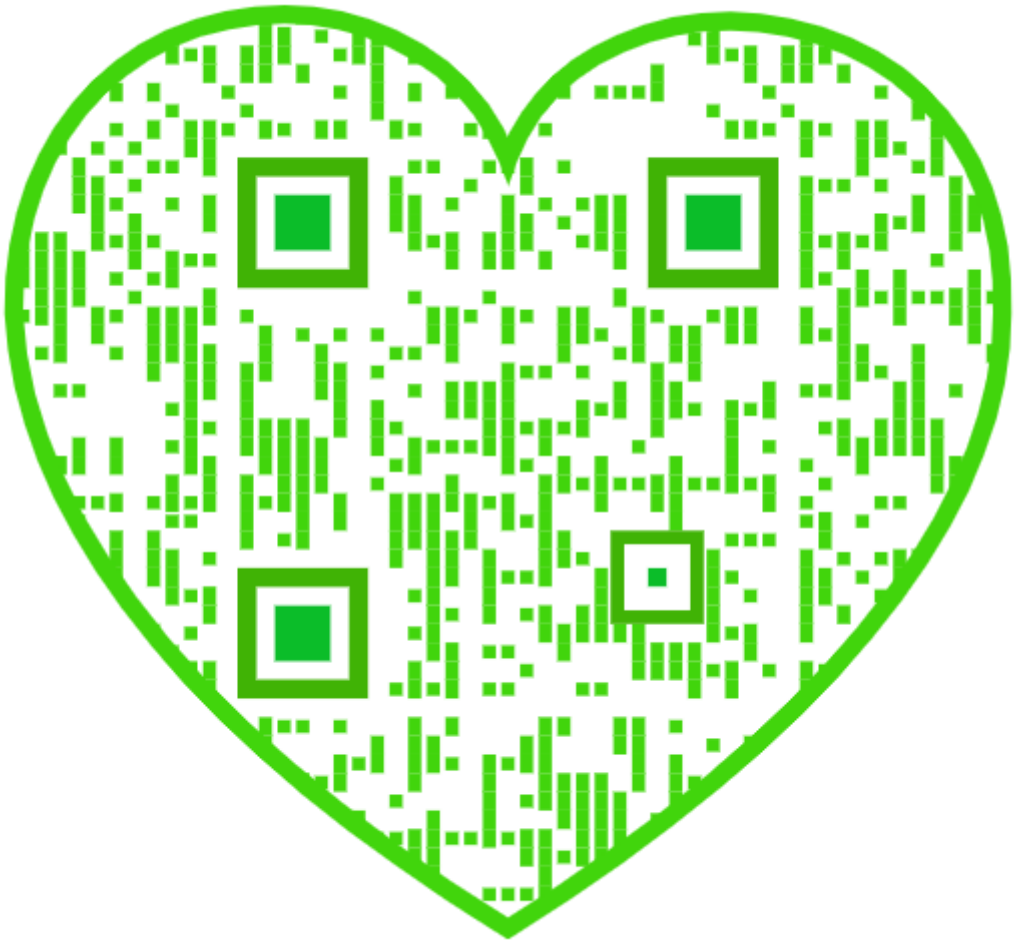

Voor:
Henk, Steven, Astrid, Iwan, Ishad, Wanda, Irma, Geeta
en
alle andere Surinaamse kinderen in Nederland.

Anansi-verhalen

Veel sprookjes in Suriname gaan over de spin Anansi en worden daarom wel Anansi-tori's, oftewel Anansiverhalen, genoemd.

Anansi komt echter niet alleen voor in Suriname, maar bijvoorbeeld ook op de Nederlandse Antillen, waar ze hem Nanzi noemen.

En om het nog wat verwarrender te maken: in West-Afrika heet dezelfde spin Anansé. Dáár komen de Anansi-tori's oorspronkelijk vandaan.

In Afrika, in het bijzonder aan de Westkust, was de Spin, met zijn ronde lichaam en zijn acht poten, het zonne-symbool: langs de zeer lange draden, die hij kon spinnen, kon de Spin naar boven klimmen, van de aarde naar de hemel, en ook weer naar beneden glijden, net zoals de zon opkomt en weer ondergaat. Zo kon hij boodschappen van God en de mensen overbrengen.

De mensen geloofden dat de spin Anansi een kind van God was en ze dachten dat alle mensen van deze spin afstamden. Anansi was wijs en de mensen vroegen hem om raad als ze hun problemen zelf niet konden oplossen. Als Anansi het zelf ook niet wist, klom hij naar de hemel om God om raad te vragen.

Rond deze Anansi zijn in de loop der eeuwen allerlei verhalen ontstaan. Maar hoe zijn die Anansi-tori's in, onder andere, Suriname terechtgekomen?

In de zeventiende, achttiende en zelfs nog in de negentiende eeuw werden negerslaven van de Westkust van Afrika naar landen in het Caraïbische gebied, dus ook naar Suriname, vervoerd. Ze werden daar aan blanke plantage-eigenaren verkocht om onmenselijk zwaar werk te verrichten op de katoen- en suikerplantages.

In hun vrije tijd, vooral tijdens heldere nachten met maanlicht, vertelden oude en wijze slaven de bestaande Anansi-verhalen uit Afrika en andere, zelf-verzonnen Anansi-verhalen aan andere slaven. Die vertelden de oude en wéér nieuwe verhalen op hun beurt, als zij oud en wijs geworden waren, aan de anderen.

Later werden ze door grootmoeders, vaders, moeders en anderen aan de kinderen doorverteld. Ook werden ze opgeschreven, zodat ze nu ook (voor)gelezen kunnen

worden. Hierdoor kennen de meeste Surinaamse kinderen één of meerdere verhalen van Anansi, de spin.

Maar in de Anansi-tori's die nu bekend zijn, is Anansi lang niet altijd zo goed en hulpvaardig als hij oorspronkelijk moet geweest zijn. In bijvoorbeeld ‘De nachtbloem die niet bloeien mocht’ laat hij zich van zijn beste kant zien, maar er zijn ook verhalen waar hij zich niet anders gedraagt dan als een sluwe boef. Hij weet voortdurend nieuwe listen te verzinnen om iemand voor de gek te houden. Daarbij bedenkt hij de meest slimme maniertjes om zich uit benarde situaties te redden. Soms echter valt hij door de mand en is zijn vrouw Ma Akuba, die overigens ook een Afrikaanse naam heeft, of één van de andere dieren hem te slim af.

Anansi gedraagt zich in al deze verhalen als een mens, en dat is niet voor niets: met zo'n Anansi-tori probeert men de mensen namelijk iets te leren. Met een gewichtige term wordt dit soort verhalen ‘opvoedend’ of ‘moraliserend’ genoemd.

Zestien van deze Anansi-tori's zijn in het Nederlands herschreven. Bij elk van deze verhalen zijn een aantal vragen gemaakt, zodat dit boekje als (voor)leesboek en tevens als begrijpend lezen-tekstboek gebruikt kan worden.

Behalve dat het de moeite waard is dat alle kinderen kennis kunnen maken met Anansi, kan het speciaal voor de Surinaamse leerlingen op school leuk zijn om teksten te krijgen die ze misschien herkennen.

Hoe Anansi, de spin, zes bananen at

[1] Er heerste hongersnood in het land waar Anansi woonde. Met veel moeite zorgde
[2] Anansi er dagelijks voor, dat er bij zijn gezin eten op tafel kwam. En wat een
[3] gezin had hij! Twaalf kinderen. Ma Akuba wist zich als de dag begon geen raad
[4] met de kinderen. Elke dag werd het moeilijker om het gezin te voeden. Anansi en
[5] Ma Akuba hadden zelfs besloten een hele week niet te eten. En daar hadden ze zich
[6] allebei aan gehouden.

[7] Toen die ene week om was, kon Anansi het niet meer volhouden en hij zocht een
[8] manier om toch wat te eten. Ook die dag kwam hij weer met slechts twaalf bananen
[9] thuis. Hij had een ontzettende honger. Zijn maag knorde aan een stuk door. Met
[10] smekende ogen keek hij Ma Akuba aan, die in de keuken bezig was, maar niets kon
[11] haar vermurwen. De twaalf bananen waren voor de twaalf kinderen.

[12] Toen stelde één van de kinderen voor, dat zijn banaan die dag zou worden
[13] opgegeten door Anansi. Toen hij dat voorgesteld had en Anansi tot verbazing van
[14] Ma Akuba weigerde dit aanbod te aanvaarden, wilden alle twaalf kinderen voor die
[15] dag hun banaan aan Anansi afstaan. Maar Anansi was niet over te halen. Hij wilde
[16] niet en daar bleef hij bij. ‘Hoe kan ik één van jullie, ook al is het maar voor een dag,
[17] honger laten lijden! Nee, dat kan ik niet doen.’

[18] Toen de bananen gekookt en opgediend waren en Anansi zoals gebruikelijk was
[19] voorgegaan in het gebed: ‘Here zegen deze spijs en drank, Amen’, en de kinderen
[20] allemaal hun ‘dankje mama, dankje papa’ hadden gezegd, vroeg Anansi even de
[21] aandacht. ‘Kinderen,’ zei hij en zong: ‘Wie houdt er van mij?’ Alle kinderen riepen
[22] in koor: ‘Ik papa!, ik papa!’ ‘Wel,’ ging Anansi verder, ‘iedereen, die van mij houdt,
[23] moet mij dan een halve banaan geven.’ ‘Ja, papa, ja, papa.’ En ze gaven alle twaalf
[24] de helft van hun banaan aan Anansi.

[25] Zo kreeg Anansi twaalf maal een halve banaan, dat is zes hele bananen. En hij at ze
[26] allemaal op. En zo had Anansi voor een hele week weer genoeg gegeten.

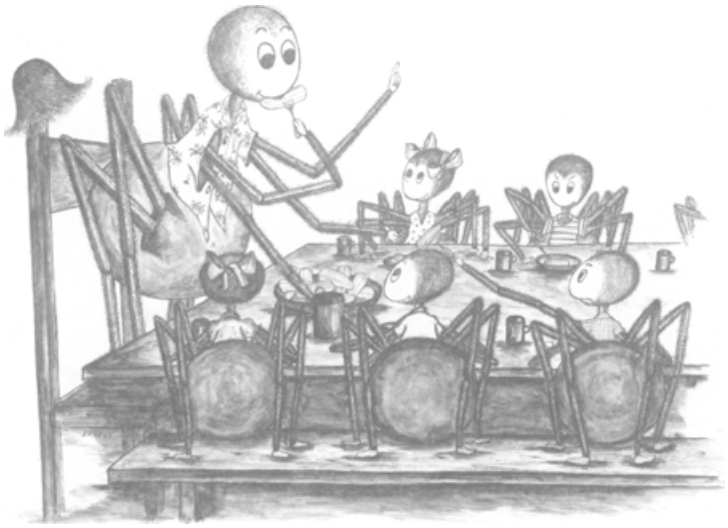

Een leugen doet veel meer pijn dan een wond

[1] In een gesprek met de Koning had Anansi, de spin, gezegd dat het veel meer pijn
[2] doet als iemand een leugen over je vertelt, dan de pijn die een wond veroorzaakt.
[3] De Koning was het niet eens met Anansi. ‘Een wond doet veel meer pijn dan een
[4] leugen,’ had hij volgehouden. ‘Vooral een steenpuist op je billen, zodat je niet kan
[5] zitten,’ had de Koning gezegd. Anansi bleef volhouden, dat hij liever een steenpuist
[6] op zijn billen had dan dat iemand een leugen over hem vertelde. Een leugen doet
[7] veel meer pijn. De Koning bleek niet te overtuigen en Anansi nam zich voor om de
[8] Koning zijn ongelijk te bewijzen.

[9] Enkele dagen later, midden in de nacht, sloop Anansi naar het paleis van de
[10] Koning en legde een grote hoop poep op de stoep van het paleis. Daarna verborg
[11] Anansi zich onder de hoop poep.

[12] De volgende morgen toen de Koning buiten kwam en de hoop poep zag, werd hij
[13] vreselijk boos. ‘Wie heeft hier gepoept?’ vroeg hij streng. Niemand van zijn
[14] hofhouding had het gedaan en niemand wist of had gezien wie het gedaan had.

[15] De Koning zou de schuldige zwaar straffen. In zijn woede had de Koning zijn hele
[16] hofhouding bij elkaar geroepen op de stoep. Toen hoorde iedereen de hoop poep
[17] duidelijk zeggen: ‘De Koning heeft hier gepoept.’ ‘Wie zei daar iets?’ sprak de
[18] Koning streng. Toen kwam weer dat stemmetje uit de hoop poep: ‘De Koning
[19] heeft hier gepoept.’ Iedereen had het duidelijk gehoord. De hoop poep had zelf
[20] gesproken.

[21] Toen viel de Koning flauw. Dit was hem te veel. Voor zijn hele hofhouding was hij
[22] te schande gemaakt. De Koning werd doodziek. Hij durfde zijn gezicht niet meer
[23] te laten zien.

[24] Toen later op de dag de poep werd opgeruimd en bleek, dat Anansi zich daaronder
[25] verscholen had, werd dat onmiddellijk aan de Koning bericht.

[26] Anansi werd door de Koning ter dood veroordeeld, maar hij had de Koning

[27] overtuigend bewezen: een leugen doet veel meer pijn dan een wond.

[28] Later werd het vonnis voor Anansi verzacht tot honderd zweepslagen. Anansi kreeg
[29] de zweepslagen op zijn poten.

[30] Daarom zijn de poten van alle spinnen zo dun.

Anansi en Tijger

[1] Eens waren Anansi en Tijger een weddenschap aangegaan. Zij zouden kijken wie
[2] sterker was. Zij hadden afgesproken dat Anansi Tijger de ene dag een vuistslag
[3] zou geven en dat Tijger de andere dag hetzelfde bij Anansi, de spin, zou doen.

[4] Tijger dacht dat hij met gemak zou winnen, dus stelde hij Anansi voor, dat deze
[5] het eerst zou slaan. Afgesproken.

[6] Anansi ging naar een smid en liet een grote, zware moker maken. Daarmee ging
[7] Anansi de volgende morgen heel vroeg naar Tijger en klopte aan. Op het moment
[8] dat Tijger de deur opendeed gaf Anansi hem een slag met de moker, bam...

[9] Tijger viel flauw en was erg verbaasd, toen hij weer bijkwam. Hij wist niet dat
[10] Anansi zo sterk was. ‘God zegene mij,’ riep hij uit, ‘ik wist niet dat Anansi zo sterk
[11] was, maar wacht maar, morgen is het mijn beurt!’

[12] Intussen was Anansi naar Konijn gegaan. Anansi vroeg aan Konijn of hij de
[13] volgende morgen vroeg bij hem thuis zou kunnen komen. Anansi zei, dat hij zich
[14] niet zo goed voelde. Als hij 's nachts ziek zou worden, zou hij de volgende morgen
[15] niet kunnen opstaan om de deur open te doen voor iemand die hem eten zou komen
[16] brengen. Toen Konijn ‘eten’ hoorde was hij direkt bereid dit voor Anansi te doen.
[17] Aldus beloofde Konijn, dat hij de volgende morgen vroeg bij Anansi zou zijn om
[18] de deur open te doen.

[19] Toen Tijger de volgende morgen aanklopte en toesloeg, was het niet Anansi die
[20] geraakt werd, maar Konijn. Deze was vanzelfsprekend op slag dood. Anansi liet
[21] zich die dag een maaltijd van konijnevlees goed smaken.

[22] Nu was hij weer aan de beurt. Anansi ging dus weer met zijn moker naar Tijger toe
[23] en, op het moment dat Tijger de deur opendeed, sloeg hij met al zijn kracht toe.

[24] Tijger had niet verwacht, dat Anansi op de been zou zijn na zijn vuistslag van de
[25] vorige dag. Hij was dus dubbel verbaasd over het feit, dat Anansi ook nog zo hard
[26] kon slaan. Tijger lag de halve dag buiten westen.

[27] Anansi had Hert als volgende slachtoffer uitgekozen. Hij ging naar Hert toe en
[28] vroeg hem om bij hem te komen slapen. Want, zei hij, de volgende morgen zou
[29] iemand hem eten komen brengen. Omdat hij 's avonds altijd last van reumatiek
[30] kreeg, kon hij 's morgens vroeg niet uit zijn bed komen. Hij vroeg of Hert de deur
[31] voor hem kon opendoen. Hert had daar geen bezwaar tegen.

[32] De volgende morgen klopte Tijger aan. Tijger had zich voorgenomen om zo hard
[33] als hij kon te slaan, want Anansi bleek sterker te zijn dan hij had gedacht. Toen de
[34] deur opengedaan werd, sloeg hij zo hard als hij kon en bleef deze keer even
[35] luisteren. Toen hij niet eens gekreun hoorde, ging hij tevreden weg. Anansi had
[36] die dag weer een heerlijke maaltijd van hertevlees. En hij was opnieuw aan de
[37] beurt.

[38] Toen Anansi de volgende morgen bij Tijger aanklopte, was Tijger de wanhoop nabij.
[39] Tijger deed de deur niet open, maar vroeg Anansi angstig alsjeblieft weg te gaan.

[40] Hij gaf zich gewonnen.

[41] Zo had Anansi kans gezien de weddenschap van Tijger te winnen.

Anansi en Kakkerlak

[1] Anansi en Kakkerlak waren goede vrienden. Zij werkten vaak samen.

[2] Zo hadden zij op zekere dag besloten koren te planten. Anansi plantte op zijn stukje
[3] grond koren en Kakkerlak deed hetzelfde op zijn stukje grond.

[4] De aanplant van Kakkerlak groeide echter beter dan die van Anansi. Het korenveld
[5] van Kakkerlak was een genoegen om te zien, zo mooi stond alles erbij. Dat maakte
[6] Anansi heel jaloers. De mooie aanplant van Kakkerlak hinderde hem zo erg, dat
[7] hij er niet van kon slapen.

[8] Op zekere dag ging hij naar Kakkerlak toe en vroeg hem of hij tweemaal zoveel
[9] koren wilde oogsten. Vanzelfsprekend wilde Kakkerlak dat. ‘Je moet de stengels
[10] doormidden snijden; als ze dan weer aangroeien dan krijg je dubbel zoveel. Ik heb
[11] hetzelfde gedaan,’ loog Anansi.

[12] Kakkerlak volgde de raad van Anansi op en deed wat hij hem had gezegd. De
[13] volgende dag vroegen voorbijgangers aan Kakkerlak waarom hij zo'n mooie
[14] aanplant koren had vernietigd. Kakkerlak vertelde toen wat Anansi had gezegd.
[15] De mensen zeiden allemaal tegen Kakkerlak, dat koren niet meer aangroeit als je
[16] het snoeit en dat hij helemaal niets meer zou kunnen oogsten.

[17] Kakkerlak begreep, dat Anansi hem had bedrogen en zon op wraak. ‘Anansi heeft
[18] mij mijn koren laten vernietigen; ik zal hem zijn moeder laten vermoorden,’ zwoer
[19] Kakkerlak.

[20] Kakkerlak overlegde toen met zijn eigen moeder. Hij vertelde haar zijn plan. Hij
[21] zou haar op de zolder van hun huis verbergen en iedereen vertellen dat zij dood
[22] was. Hij zou een speciale doodskist maken voor de rouwdienst en hij zou haar erin
[23] leggen. Tevens zou hij haar, naast etenswaren, ook een zak met geld en veel gouden
[24] sieraden geven om bij zich in de kist te houden.

[25] Toen het plan helemaal rond was maakte Kakkerlak bekend, dat zijn moeder was
[26] overleden. Zij zou de volgende morgen worden begraven. Alle vrienden van

[27] Kakkerlak kwamen hem condoleren. Ook Anansi. Zodra Anansi was binnengekomen,
[28] begon Kakkerlak te jammeren. En hij vroeg aan zijn moeder in de
[29] doodskist om hem alsnog te gedenken. ‘Moeder,’ jammerde Kakkerlak, ‘je kan je
[30] zoon toch niet zo arm achter laten?’

[31] Op dat moment gebeurde er een wonder. Uit de doodskist vielen honderden
[32] bankbiljetten, sieraden, rijst en koren; er viel zelfs een hele kip met eieren uit de
[33] doodskist. Moeder Kakkerlak gaf dit allemaal aan haar zoon.

[34] De begrafenis verliep verder normaal, alleen werd er een lege kist begraven.

[35] Dit wonder bleef Anansi bij en op zekere dag sloeg hij zijn moeder tijdens een ruzie
[36] eigenhandig dood. Bij de begrafenis viel hij op zijn knieën voor de doodskist en
[37] verzocht om al de dingen die Kakkerlak van zijn moeder had gekregen, maar er
[38] gebeurde niets. Anansi had zijn moeder dus voor niets doodgemaakt.

[39] Toen hij de volgende dag naar Kakkerlak ging was hij erg verbaasd, want wie zat
[40] daar rustig alsof er niets gebeurd was? De moeder van Kakkerlak! Anansi was nog
[41] niet van zijn verbazing bekomen, toen hij van Kakkerlak te horen kreeg: ‘Je hebt
[42] mij mijn koren laten vernietigen, ik heb jou je moeder laten vermoorden.’ Anansi
[43] gaf Kakkerlak een ontzettend pak slaag en als Kakkerlak zich niet snel in een gat van
[44] een deurpost had verborgen had hij hem zeker doodgemaakt.

[45] Zo komt het dat kakkerlakken in de gaten van deurposten zitten.

Anansi, de dode koe en Tijger

[1] Anansi, de spin, die de kost moest verdienen voor zijn gezin, kreeg haast niets van
[2] wat hij meebracht. Dikwijls moest hij met een lege maag naar bed, wat hem niet
[3] zinde. ‘Dat gaat zo niet langer,’ dacht hij, ‘hard werken voor weinig loon, en niet
[4] eens voldoende te eten, dat kan niet.’

[5] Na lange overpeinzingen besloot hij vet te stelen uit de maag van een koe. De
[6] toegang tot de maag van de koe verkreeg hij op slinkse wijze.

[7] ‘Ik ga nog niet naar huis,’ dacht hij, ‘ze moeten die gulzigheid eerst maar eens
[8] afleren. Eerst eet ik zelf wat en dan ga ik Tijger er eens tussen nemen!’

[9] Na wat gegeten te hebben, klopte Anansi bij Tijger aan en vroeg hem of hij in zijn
[10] kippenhok kon overnachten. ‘Ja,’ antwoordde Tijger met zware stem. Anansi kroop
[11] in het kippenhok.

[12] Midden in de nacht steeg er echter rook omhoog, omdat hij bezig was het vet te
[13] bakken dat hij nog overhad. Tijger werd wakker van de geur en liep naar het
[14] kippenhok toe. ‘Anansi, wat gebeurt hier?’ ‘Van schrik heb ik een plasje in mijn broek
[15] gedaan. Geef me een gedeelte van dat vet, want om je de waarheid te zeggen: ik heb
[16] honger gekregen.’ ‘Eet maar naar hartelust,’ zei Anansi. Tijger at tot hij niet meer
[17] kon en vroeg Anansi, waar hij het vet vandaan had. ‘Ik wil het je wel vertellen en je
[18] meenemen, maar met jou zou ik wel eens betrapt kunnen worden en jijzelf misschien
[19] ook wel.’ ‘Welnee, ik ben toch niet gek.’ ‘Nu goed, morgenavond neem ik je mee.’

[20] Tijger geloofde het maar half en ging Anansi de volgende avond halen. Samen
[21] gingen ze naar de stal van de Koning. Anansi prevelde enkele toverspreuken, de koe
[22] ging open en samen traden ze naar binnen. Anansi vulde zijn jachttas met vet terwijl
[23] Tijger alles opat wat Anansi afsneed. ‘Neem je geen stuk voor je vrouw mee?’, vroeg
[24] Anansi. ‘Snijd nog vlug een stuk af, dan ga ik alvast naar buiten.’ Tijger sneed en
[25] trof de koe per ongeluk in het hart, waardoor die direkt dood neerviel. ‘Heb ik het

[26] niet gezegd? Nu zijn we erbij!' 'Help me, Anansi,' jammerde Tijger. 'Kruip jij in de

[27] darmen, dan ga ik in de pens,' antwoordde Anansi. Zo gezegd, zo gedaan.

[28] De dode koe werd naar het abattoir vervoerd, waar een veearts het beest onderzocht.
[29] De pens, die toch weggegooid zou worden, werd meegenomen door een paar oude
[30] mannen, die deze best lustten. Eén van de mannen sneed de pens open en Anansi
[31] sprong eruit voor iemand hem zag. Daarna begon hij te schreeuwen: 'Jullie zijn
[32] allemaal gek. De doktoren weten niet waarom de koe is overleden. Geen van hen kan
[33] een goede diagnose stellen. Is het niet verspilling van 's lands geld? Ik weet het veel
[34] beter dan al die geleerde mannen met hun knappe koppen en hun lange namen.'

[35] Toen de Koning dit hoorde, liet hij Anansi halen en vroeg hem of hij gek geworden
[36] was. 'Wat zegt U? Ik ben niet gek, maar U bent het, omdat U zich van alles wijs laat
[37] maken.' 'Weet je niet tegen wie je spreekt? Ik ben de Koning.'

[38] De doktoren vroegen Anansi zich in het bijzijn van de Koning te verantwoorden.
[39] 'Je verklaart je nader of je wordt gevangen genomen, vagebond!' 'Sire, ik ben maar
[40] een arme jongen die op de armenschool is geweest. Ik heb niet veel geleerd maar
[41] wel veel ervaring opgedaan. Men zegt in de regel dat dromen bedrog zijn maar mijn
[42] hoofd bedriegt me niet. De koe is vermoord door Tijger, die volgens mijn droom in
[43] zijn buik moet zitten. Als U de darmen laat opensnijden zult U hem vinden, maar U
[44] moet maatregelen nemen om hem gevangen te nemen, want hij zal proberen te
[45] vluchten. Hij was een tijdje mijn vriend maar vanwege zijn smerige streken ga ik niet
[46] meer met hem om. Ik wed dat als hij mij ziet, hij durft te zeggen dat ik de koe
[47] gedood heb.'

[48] De koe werd onderzocht en Tijger werd gevonden. Anansi kreeg een beloning, zoals
[49] in de geschiedenisboeken van Suriname staat vermeld.

Anansi en Hond

[1] Anansi, de spin, en Hond waren op bezoek bij de Koning. Hij wilde hen voor hun
[2] goede diensten belonen en had voor beiden een cadeau gekocht. Het ene was voor
[3] Anansi, het andere was voor Hond. Toen ze hun cadeaus mochten pakken zag Anansi
[4] een dik touw dat hij gretig pakte. Hond pakte het dunne touw. Anansi trok aan zijn
[5] touw en zag dat het vastzat aan een magere koe. Hond trok het dunne touw echter
[6] met veel moeite naar zich toe en zag dat er een dikke koe aan vast zat.

[7] Op weg naar huis groeide de hebzucht van Anansi. Hij keek naar de koeien en zei:
[8] ‘Mijn touw is dik en het jouwe dun, maar jij hebt een vette koe en ik heb een magere.
[9] Dat vind ik niet eerlijk.’ Hij piekerde zich suf en zei tenslotte: ‘Ik ga mijn koe
[10] slachten, dan kunnen we hem samen opeten.’ Hond kon het niet schelen, want het
[11] was Anansi's koe. Hij antwoordde: ‘Als je hem wilt slachten, dan doe je dat maar!’
[12] En zo slachtte Anansi zijn koe en at hem op. Hij bood hond een stuk aan, maar deze
[13] weigerde. Anansi zei: ‘Kom op, we zijn toch vrienden, neem een stuk. Wil je de
[14] lever?’ en Hond accepteerde na lang aandringen de lever.

[15] Nu kan Hond niet eten zonder er iets bij te drinken, anders krijgt hij het niet door
[16] zijn keel. Zo ook de lever niet! Anansi bedacht een plan om ook de koe van Hond op
[17] te kunnen eten. Hij zei: ‘Hond, geef me de lever terug.’ Hond spuugde de lever weer
[18] uit. Toen Anansi zag dat hij het hem terug gaf, begon hij te lachen: ‘Ach, het was
[19] maar een grapje. Ik ga iets dat ik jou gegeven heb, toch niet terugnemen?’ Hond
[20] stopte de lever weer in zijn bek en ze liepen verder.

[21] Nadat ze een poosje gelopen hadden zei Anansi: ‘Hond, geef me de lever terug,’ en
[22] Hond spuugde hem opnieuw uit. ‘Jij bent me d'r één hoor,’ sprak Anansi. ‘Ik
[23] bedoelde het niet zo!’ Hond pakte de lever weer in zijn bek. Maar na nog een stukje
[24] met zijn koe gelopen te hebben, kreeg Hond dorst. Dus liep hij naar een beekje om
[25] te drinken. Toen hij dat deed slikte hij de lever in. Dat was precies wat Anansi

[26] wilde.

[27] Zij liepen verder en Anansi herhaalde: ‘Hond, ik wil de lever terug.’ Hond spuugde
[28] en zei: ‘Het spijt me, maar ik heb hem doorgeslikt.’ Anansi vroeg: ‘Zo, en wat ga je
[29] nu doen, je moet me de lever wel teruggeven.’ Omdat Hond het hem niet terug kon
[30] geven zei hij: ‘Weet je wat ik zal doen, ik zal mijn koe slachten en je jouw stuk lever
[31] teruggeven, want dat is toch wat je wilt?’

[32] Nadat Hond zijn koe geslacht had, gaf hij de lever aan Anansi. Die nam de lever en
[33] ook nog een stuk vlees. Toen Hond zag, dat Anansi heel veel vlees van hem nam,
[34] rende hij het bospad af en groef een gat. Hij ging in het gat zitten, ontblootte zijn
[35] tanden en sloot het gat af.

[36] Anansi was trots op de manier, waarop hij de koe van Hond bemachtigd had. Hij
[37] legde het vlees over zijn schouder en liep terug naar huis. Maar een eindje verder
[38] schrok hij zich rot. Hij keek nog eens goed en dacht: ‘Wat is dat? De aarde laat haar
[39] tanden zien. Hoe moet ik nu verder?’ Hij legde de zak met vlees neer en zei: ‘Luister,
[40] moeder aarde, mag ik voorbij als ik U een stuk van dit vlees geef?’ Het vlees
[41] verdween in de opengesperde muil van Hond, deze at het op en deed opnieuw zijn
[42] bek open. Hij bleef dat doen totdat hij al het vlees van Anansi gekregen had. Anansi
[43] vroeg: ‘Mag ik nu voorbij,’ maar Hond gaf geen antwoord.

[44] Anansi draaide zich om en rende naar het paleis. Hond was tevreden: hij had immers
[45] al zijn vlees teruggekregen. Hij klom dus uit het gat en verdween. Anansi kwam bij
[46] het paleis en riep: ‘Koning, kom eens kijken... de aarde laat haar tanden zien!’ De
[47] Koning werd boos: ‘Laat me met rust, jij fantast,’ maar Anansi hield vol dat hij niet
[48] loog. Uiteindelijk ging de Koning toch met Anansi mee en ze kwamen bij de plaats,
[49] waar Anansi de tanden gezien had. Hij zei: ‘Koning, hier heb ik het gezien,’ maar de
[50] Koning zag niets en antwoordde: ‘Heb je me daarvoor uit mijn paleis gehaald?’

[51] Anansi liep zoekend rond in het bos maar hij kon de Koning niet tonen, waar de
[52] aarde haar tanden had laten zien. De Koning gaf toen aan zijn soldaten opdracht
[53] Anansi op te pakken en hem in de gevangenis te gooien.

[54] Zo kreeg Hond toch al zijn vlees en Anansi zijn verdiende loon. Dit genas hem van
[55] zijn hebzucht en zijn slechte manieren.

Anansi komt naar Nederland

[1] Heel vroeger woonde Anansi, de spin, in Afrika. Hij hielp de mensen na te denken
[2] over wat goed en kwaad is. En als Anansi het zelf ook niet meer wist ging hij het aan
[3] de Grote Geest vragen! Want je weet toch dat spinnen dunne draadjes kunnen
[4] maken. En aan zo'n draadje kon Anansi ook naar boven klimmen, waar de Grote
[5] Geest woonde. Daar deed hij dan zijn emmer vol met wijsheid, liet zich weer langs
[6] het draadje naar beneden glijden en gaf de mensen raad.

[7] Maar jullie weten natuurlijk ook dat vroeger blanken naar Afrika zijn gegaan. Ze
[8] kwamen echter niet voor de gezelligheid op visite, maar namen de mensen gevangen
[9] en maakten er slaven van. Wat had Anansi dáár veel verdriet van. Hij klom naar de
[10] Grote Geest en vroeg hem om hulp. Maar de Grote Geest zei hem: 'Ik kan je niet
[11] helpen, Anansi, want de machtigen vechten met wapens, maar ik strijd met verstand,
[12] begrijp je?' Daar moest Anansi natuurlijk wel even over nadenken, maar hij wilde
[13] niet dom lijken toen hij weer bij de mensen terugkwam. Hij zei daarom tegen de
[14] slaven, die net in de boot naar Suriname werden ingescheept: 'Ik stuur mijn zoon
[15] mee om jullie te helpen.'

[16] En zo kroop de zoon van Anansi, die ook Anansi heette, stiekem aan boord van de
[17] slavenboot. Anansi schaamde zich er echter zó voor dat hij de mensen niet kon
[18] helpen, dat hij zich in een spleet van het stinkende hout op de boot verstopte. Na een
[19] lange reis kwamen ze in Suriname aan.

[20] Maar Anansi kon er maar niet achter komen wat de Grote Geest bedoeld had en vond
[21] zichzelf een grote mislukkeling. Daarom ging hij iedereen maar wat voor de gek
[22] houden. Tijger was een geliefd slachtoffer, want Tijger was dan wel de baas, maar
[23] beslist niet op een eerlijke manier. Het is immers een koud kunstje om als sterke
[24] Tijger een kwetsbaar spinnetje te vermorzelen. Ook vond Anansi Jager maar een stuk
[25] verdriet. Jager had immers een geweer: nou, dan was het óók geen kunst om iemand
[26] neer te knallen.

[27] Anansi kon de woorden van de Grote Geest echter niet vergeten. Die had immers
[28] gezegd: ‘De machtigen vechten met wapens, maar ik strijd met verstand.’ Anansi
[29] bedacht allerlei mogelijke slimmigheidjes, maar nog vond hij de oplossing niet.

[30] Overal om zich heen in Suriname zag hij ellende en dat bleef zo wel 300 jaar.

[31] Anansi gaf om beurten iemand anders de schuld van al deze problemen. Nu eens
[32] foeterde hij op zijn vrouw Ma Akuba, dan weer gaf hij één van zijn twaalf kinderen
[33] een stevig pak slaag. Weer een andere keer wilde hij het Kakkerlak betaald zetten.
[34] Maar hoe hij ook tekeer ging, hij zag wel in dat hij zijn lotgenoten de schuld niet
[35] kon geven. Wie of wat dan wel? Anansi moest de mensen in Suriname toch raad
[36] kunnen geven?

[37] Toen zag Anansi dat veel Surinamers naar Nederland vertrokken. En de schrik sloeg
[38] Anansi om het hart: ‘Maar vrienden van Suriname, jullie kunnen ons toch niet
[39] zomaar in de steek laten?

[40] Helaas, een heleboel vrienden gingen toch. Ze konden naar eigen zeggen niet anders!
[41] Tijger en Jager hadden Suriname immers onafhankelijk gemaakt! Maar dat was niet
[42] het enige, ze waren er tussenuit geknepen met een heleboel geld en werk. Hoe moest
[43] dat dan in Suriname? Iedere Surinamer wil toch zeker werken om eten voor zijn
[44] kinderen op tafel te brengen.

[45] Anansi voelde zich oud en verdrietig: ‘Dat ik dit óók nog moet mee maken,’

[46] verzuchtte hij. Tegelijkertijd dacht hij echter ook: ‘Ik kan al mijn vrienden toch niet
[47] aan hun lot overlaten?’ Dus riep hij zijn oudste zoon, die ook Anansi heette, bij zich.
[48] Anansi sprak plechtig: ‘Zoon, jij moet onze vrienden over zee gaan helpen! Ik ben al
[49] te oud en Ma Akuba is ook teveel gehecht aan dit mooie Suriname!’

[50] Zo begon Anansi te pakken voor de grote oversteek naar Nederland. Hij spon eerst
[51] wel duizend meter draad en maakte daar een stevig kleedje van. Toen klom hij in de
[52] hoogste boom van Suriname en wachtte op Wind. Na een tijdje kwam Wind hard
[53] aanhollen en nam Anansi op zijn kleedje mee door de lucht.

[54] Na onderweg veel stormen en regen te zijn tegengekomen, zette Wind Anansi
[55] uiteindelijk ergens op een toren neer. ‘Wind,’ riep Anansi wanhopig, ‘waar bén ik nu
[56] in hemelsnaam?’ Maar Wind lachte geheimzinnig en verdween.

[57] ‘Tja,’ dacht Anansi, ‘nu zal ik het hier dan maar alleen moeten uitzoeken, hoe
[58] moeilijk dat ook is.’ Dapper liet hij zich aan een splinternieuw draadje naar beneden
[59] zakken. Er leek wel geen eind aan die toren te komen! Maar toen voelde Anansi dan
[60] toch grond onder zijn voeten. Hij zuchtte opgelucht en keek om zich heen. Daar zag
[61] hij een bordje hangen, waarop stond: Amsterdam. ‘Eindelijk,’ dacht Anansi, ‘ik ben
[62] in Nederland. Nu kan ik mijn vrienden uit Suriname gaan helpen!’

Anansi, de spin, rijdt op Tijger

[1] Op een dag ging Anansi naar de Koning en vertelde hem, dat hij op Tijger had
[2] gereden. De Koning kon niet begrijpen dat Anansi zo slim was en zei: ‘Ach kom, dat
[3] is een leugen. Je bent zo klein, hoe zou jij nou op Tijger kunnen rijden? Die is zo
[4] groot.’ ‘Het is echt waar, Koning, ik lieg niet,’ antwoordde Anansi. De Koning
[5] geloofde hem niet: ‘Laat me met rust. Ik zal wel iemand naar Tijger toe sturen om
[6] hem te vragen of het waar is.’ ‘Doet U dat gerust, Sire, dan zult U horen dat ik echt
[7] op Tijger heb gereden. ‘Ga nu maar weg’ en Anansi ging weg.

[8] Anansi wist dat hij zich problemen op de hals had gehaald en dus verzon hij een list:
[9] ‘Ik ga naar huis en zeg aan mijn kinderen en Ma Akuba dat ik koorts heb.’

[10] Nadat Anansi was weggegaan zond de Koning Tijger de boodschap, dat hij bij hem
[11] moest komen. Tijger vroeg zich af wat de Koning hem te vertellen had. Hij vond het
[12] wel leuk dat hij naar de Koning mocht, want dat gebeurt ook niet iedere dag.

[13] Toen Tijger bij de Koning was, zei deze: ‘Ik heb je laten komen, omdat ik je iets wil
[14] vragen. Hoe komt het dat je Anansi op je rug hebt laten rijden?’ Tijger was verbaasd:
[15] ‘Wat? Wie zegt dat? en de Koning antwoordde dat Anansi hem dat verteld had.

[16] Tijger was verbolgen en zei: ‘Wacht maar Koning, ik zal hem hier brengen en U
[17] bewijzen, dat hij liegt. Hij denkt dat hij een leugen kan vertellen over zo'n groot man.’
[18] Tijger vertrok en ging naar Anansi's huis. Onderweg zag hij Anansi's zoon spelen.

[19] Hij vroeg hem waar zijn vader was en deze antwoordde: ‘Tijger, mijn vader is ziek.
[20] Hij ligt thuis, rillend van de koorts.’ Tijger zei: ‘De Koning vertelde me, dat Anansi
[21] heeft gezegd dat hij op mij heeft gereden, maar hij liegt. Dus wil ik dat hij samen met
[22] mij naar de Koning gaat.’

[23] Daarna ging Tijger naar Ma Akuba, Anansi's vrouw en vroeg haar waar Anansi was.

[24] Ma Akuba antwoordde: ‘Tijger, hij is ziek. Hij heeft koorts, hij rilt helemaal.’
Tijger
[25] herhaalde zijn vraag. Daarop nam Ma Akuba Tijger mee naar de kamer, waar
Anansi
[26] op bed lag.

[27] Tijger brulde: ‘Anansi, waarom lieg je toch zo? Waarom vertelde je de Koning dat je
[28] op me gereden hebt?’ Anansi zei: ‘Ik ben ziek. De Koning liegt.’ Tijger vervolgde: ‘Je
[29] gaat meteen met me mee.’ ‘Kijk dan toch hoe ik ril,’ kermde Anansi, maar Tijger was
[30] niet te vermurwen: Anansi moest en zou zich voor de Koning verantwoorden.

[31] Anansi probeerde Tijger om te praten: ‘Kunnen we niet één dag wachten, tot de
[32] koorts gezakt is?’ ‘Nee,’ onderbrak Tijger, ‘je gaat direkt met me mee. Al is de leugen
[33] nog zo snel, de waarheid achterhaalt haar wel.’ Anansi jammerde: ‘Maar hoe moet dat
[34] dan?’ ‘Nou, als je dan zo ziek bent, neem ik je wel op mijn rug.’ Dat was nu precies
[35] Anansi's bedoeling. Hij stond moeizaam op en zei: ‘Tijger, achter de deur ligt een
[36] kussentje, mag ik dat op uw rug leggen? Dan zit ik wat gemakkelijker, net alsof het
[37] een zadel is.’ ‘Het kan me niet schelen, wat je doet, als je maar mee gaat naar de
[38] Koning,’ sprak Tijger. Anansi sprong op de rug van Tijger en ze gingen op pad.

[39] Anansi wist precies hoe hij Tijger aan moest pakken en begon plotseling vreselijk te
[40] beven. Tijger vroeg: ‘Waarom beef je zo?’ Anansi zei: ‘Dat komt door de koorts. Ik
[41] heb hier een touw, dat ik kan gebruiken als leidsel. Vindt u het goed, als ik u dat in
[42] uw bek geef? Dan kan ik het touw vasthouden om zo steviger op uw rug te zitten.’
[43] Tijger antwoordde: ‘Je doet maar!’ Anansi deed het touw in Tijgers bek en hield zich
[44] eraan vast.

[45] Na een tijdje begon Anansi weer vreselijk te beven. ‘Waarom beef je nu weer zo?’ en
[46] Anansi jammerde ‘ik heb koorts, o, die koorts.’ Tijger antwoordde: ‘Het kan me niet
[47] schelen dat je koorts hebt! Je gaat mee naar de Koning.’

[48] Ze hadden al een eind gelopen toen Anansi zei: ‘Ik heb hier een ander touw, mag ik
[49] het gebruiken om de muggen weg te slaan?’ Tijger had er geen bezwaar tegen: ‘Best
[50] hoor, doe maar.’

[51] Toen Anansi het paleis zag, schreeuwde hij: ‘De muggen steken me!’ Hij begon
[52] Tijger te slaan met het touw, want hij zag heel veel mensen op het balkon staan die
[53] keken hoe hij op de rug van Tijger kwam aanrijden. Hij sloeg Tijger alsof hij een
[54] paard mende.

[55] Voor het paleis riep Anansi: ‘Koning, kom eens kijken, hoe ik op Tijger rijd. Ik reed
[56] op hem van huis naar hier. Hij zei, dat ik tegen U loog!’ Anansi bleef Tijger slaan.

[57] Tijger probeerde zich los te rukken maar omdat het touw in zijn bek zat, kon Anansi
[58] hem in bedwang houden. De Koning en alle anderen kwamen naar buiten om te
[59] kijken hoe Anansi op Tijger reed.

[60] Tijger voelde zich zo vernederd dat hij brullend het bos inrende. Anansi ging het
[61] paleis als overwinnaar binnen.

Anansi, de spin, en Dood

[1] Op een dag had Anansi niets te doen. Er was geen eten en hij zei tegen Ma Akuba:
[2] 'Luister eens, ik ga kijken of ik wat te eten kan vinden. Maak alles voor me klaar.'
[3] Ma Akuba pakte alles in wat Anansi nodig kon hebben. Ze nam een rugzak, een
[4] boog, pijlen en vishaken.

[5] Anansi vertrok en ging diep het bos in. De hele dag liep hij, maar hij vond geen
[6] eten.

[7] Net toen hij terug wilde gaan, zag hij een eindje verder in het bos een hut. En zoals
[8] een oud spreekwoord luidt: 'Waar rook is, moeten mensen zijn.'

[9] Anansi liep naar de hut en zag iemand zitten in de deuropening. 'Hallo,' riep hij
[10] hartelijk. De man begroette Anansi: 'Goeie dag, wat doet U hier?' Anansi
[11] antwoordde: 'Ik ben Anansi. Vanmorgen vroeg ik mijn vrouw om wat dingen voor
[12] me in te pakken, dan kon ik kijken of ik wat vlees kon vinden om mee naar huis te
[13] nemen. Maar, zoals U ziet heb ik niets gevonden. Ik sterf van de honger.' De man
[14] was gastvrij en nodigde Anansi uit binnen te komen: 'Blijf niet in de deuropening
[15] staan, kom erin.'

[16] Anansi ging naar binnen, ging zitten en herhaalde: 'Ik sterf van de honger.' Dood
[17] vroeg: 'Weet je niet met wie je spreekt? Weet je wie ik ben?' Anansi antwoordde:
[18] 'Nee' en Dood zei: 'Wel, ik ben Dood.' 'Zo,' zei Anansi, 'dus hier woont Dood.'

[19] 'Ja,' en Dood vervolgde: 'Ga maar naar de keuken. Daar zie je gerookt vlees hangen
[20] boven het fornuis. Neem een stuk en eet. Ik geef je er een beetje water bij, want iets
[21] anders heb ik niet.'

[22] Anansi nam een groot stuk van het dijbeen en begon te eten. Dood keek naar hem:
[23] 'Nou zeg, je bent wel hongerig!' Anansi zei: 'Nou en of.' Hij bleef door eten tot alles
[24] op was. Dood gaf hem wat water en Anansi dronk het op. Nadat Anansi gedronken
[25] had, keek hij de hut rond. Dood vroeg: 'Waarom kijk je zo rond?' Anansi
[26] antwoordde: 'Eén ding zou ik U nog willen vragen.' 'En dat is?' Anansi zei: 'Ziet U,
[27] de hele dag heb ik gelopen. Mijn vrouw en kinderen thuis hebben nog niets gegeten.

[28] Kunt U me nog een stuk voor hen mee geven?' Dood was niet gierig: 'Ja hoor, neem
[29] maar een stuk.' Anansi nam zo'n groot stuk dij dat het bijna niet in zijn rugzak paste.
[30] Maar dat hinderde niet. Hij duwde en propte totdat het erin zat.

[31] Toen ging hij fluitend en zingend op weg naar huis. Thuisgekomen riep hij: 'Ma
[32] Akuba, ik ben thuis. God had medelijden met mij en wees me een plaats waar ik
[33] voedsel kan vinden.' Ma Akuba was nieuwsgierig en vroeg: 'Waar is dat dan?'

[34] Anansi antwoordde: 'Midden in het bos. Ik hoef geen werk meer te zoeken want daar
[35] is altijd voedsel.' Ma Akuba waarschuwde Anansi geen rare streken uit te halen, maar
[36] Anansi wuifde haar bezwaren weg met de woorden: 'Maak je geen zorgen over mij.'
[37] Op een ochtend stond Anansi op, maar hij wilde Ma Akuba niet vertellen waar hij
[38] naar toe ging. Hij nam een kapmes mee om zich een weg door het bos te banen.

[39] Verder nam hij een meelzak mee, gooide die over zijn schouders en vertrok. Hij liep
[40] tot hij niet verder kon.

[41] Toen hij maar niet terug kwam, begon Ma Akuba ongerust te worden: 'Waar blijft
[42] Anansi toch zo lang?'

[43] Intussen kwam Anansi bij de hut waar Dood woonde en keek eerst of er iemand
[44] thuis was. Hij opende de deur van de keuken, glipte naar binnen, vulde de meelzak
[45] met vlees en vertrok. Hij dacht: 'Niemand heeft me gezien, dus wat niet weet, wat
[46] niet deert.'

[47] Toen Dood thuis kwam, ging hij de kamer in en verkleedde zich. Daarna liep hij
[48] naar de keuken. 'Hee, het lijkt wel alsof er iemand geweest is. Ik dacht, dat ik zoveel
[49] vlees had, maar er is niet zoveel meer.' Hij dacht er verder niet over na en begon aan
[50] zijn maaltijd.

[51] Een volgende keer deed Anansi hetzelfde en hij kwam telkens terug. Maar op zekere
[52] dag bleef Dood thuis om de dief op heterdaad te betrappen. Hij wist niet wie het

[53] vlees wegnam en verstopte zich.

[54] Het duurde niet lang of hij hoorde iemand komen. Anansi keek rond, maar alles leek
[55] normaal. De deur was niet afgesloten en hij zag niemand. Hij ging de keuken binnen,
[56] vulde zijn zak met vlees en gooide hem over zijn schouder.

[57] Toen hij de hut wilde verlaten pakte Dood hem vast en schreeuwde: ‘Zo, dus jij bent

[58] die dief!’ Anansi zei niets, maar sprong plotseling het raam uit. Hij rende het hele
[59] eind door het bos met Dood vlak achter zich aan.

[60] Toen Anansi bij de stad kwam keek hij om en zag dat Dood nog steeds achter hem
[61] aan zat. Hij schreeuwde tegen iedereen: ‘Doe de deuren en ramen dicht. Dood komt
[62] eraan.’

[63] Zo volgde Dood Anansi en is sindsdien niet meer weggegaan. Daarom gaat iedereen
[64] nu dood.

Anansi, de spin, als matroos

[1] Ma Akuba vond dat Anansi teveel at en te dik werd. Daarom had zij Anansi op dieet
[2] gezet. Hij mocht maar een halve banaan per dag eten.

[3] In het begin was Anansi het ermee eens, maar na enige tijd verlangde hij wel naar een
[4] lekker hapje en zijn gulzig oog viel op de vette haan die Ma Akuba al een hele tijd
[5] aan het vetmesten was. Anansi wist dat hij niet zomaar aan Ma Akuba kon voorstellen
[6] de haan voor hem te slachten, dus bedacht hij een list.

[7] Op zekere dag kwam hij thuis met een bezorgd gezicht. De hele vooravond zat hij te
[8] piekeren, alsof hij met een ingewikkeld probleem zat. Tenslotte kwam Ma Akuba bij
[9] hem zitten en vroeg waar hij zo zwaar over zat te tobben. ‘Wel,’ zei Anansi, ‘ik wilde
[10] je niet lastig vallen met mijn kopzorgen, maar nu je het vraagt, ik heb vandaag een
[11] jeugdvriend ontmoet, een ouwe gabber van me. Vijftien jaar lang hebben we elkaar
[12] niet gezien. Hij heeft al die tijd gevaren. Hij kent geen Nederlands meer, hij spreekt
[13] alleen Engels.’ ‘Ja, maar wat is het probleem dan?’ onderbrak Ma Akuba hem. ‘O ja,’
[14] ging Anansi door, ‘hij wil morgenavond op bezoek komen en ik kon onmogelijk
[15] weigeren. Tenslotte hebben we elkaar vijftien jaar niet gezien.’ ‘Maar waarom zou je
[16] dan weigeren?’ vroeg Ma Akuba. ‘Je hebt zelf gezegd, dat hij een ouwe gabber van
[17] je is!’ ‘Dan moeten wij hem zeker schelpen te eten geven; je weet zelf hoe krap we het
[18] hebben,’ zei Anansi. ‘Wij kunnen die man toch geen honger laten lijden? Tenzij jij,
[19] zoals je wel vaker doet, goochelt,’ en hij gaf Ma Akuba een duwtje.

[20] Ma Akuba dacht eventjes na en kwam toen met een oplossing: ‘Weet je Anansi,’ zei
[21] ze, ‘wij kunnen de haan voor hem slachten.’ Anansi zei aarzelend: ‘Zo aardig vind ik
[22] mijn vriend nu ook weer niet. Maar als jij het wilt...’ ‘Ach,’ sprak Ma Akuba, ‘ik wil
[23] dat je een goede beurt maakt.’ ‘Ja, maar er is nog iets waarmee ik zit,’ zei Anansi

[24] toen. ‘Ik moet morgenavond naar een vergadering en ik weet niet of ik op tijd thuis
[25] zal zijn om hem te ontvangen. Bovendien heeft hij enkele vreemde gewoonten
[26] overgehouden van het varen. Ik zei al, hij praat alleen Engels, maar bovendien kan

[27] hij niet tegen licht. Dan krijgt hij last van zijn ogen.' 'Ik zal hem wel bezig houden
[28] tot jij er bent. Ik versta wel wat Engels. En wat het licht betreft, ik zal geen licht
[29] maken in de voorkamer.' Ma Akuba was in een goede stemming.

[30] De volgende dag kwam Anansi 's middags even thuis om zich ervan te verzekeren,
[31] dat Ma Akuba geen verkeerde dingen zou doen, maar vooral om zich ervan te
[32] overtuigen dat de haan werd klaargemaakt. Vervolgens ging hij naar een vriend en
[33] leende een matrozenpak.

[34] Toen het donker was geworden werd er bij het huis van Anansi op de deur geklopt.
[35] Ma Akuba deed open. Toen zij de vreemdeling in zijn matrozenpak en met een
[36] donkere bril op zag, ging haar hand automatisch naar het lichtknopje. De matroos
[37] schrok: 'No, no, no,' riep hij, 'liever geen licht, licht doet mijn ogen pijn.' 'Sorry,
[38] neemt u mij niet kwalijk,' zei Ma Akuba, 'ik was het vergeten.'

[39] Ma Akuba liet de vriend van Anansi in de donkere voorkamer en verbood de
[40] kinderen daar te komen. Zij verontschuldigde zich voor de afwezigheid van Anansi
[41] en ging even naar de keuken om wat in te schenken. Zwijgend zat zij daarna toe te
[42] kijken hoe de zeeman binnen een wip de volle fles wijn, die zij al een hele tijd had
[43] bewaard, leeg dronk en ze dacht bij zichzelf: je kan zien dat hij een zeeman is.

[44] Aangezien Anansi lang wegbleef, begon ma Akuba alvast de tafel te dekken. Toen
[45] zij klaar was nodigde zij de matroos uit te komen eten, maar hij vroeg haar eerst het
[46] licht in de eetkamer uit te doen. Hij zei: 'No, no, no, liever geen licht, licht doet mijn
[47] ogen pijn.' Ma Akuba verontschuldigde zich voor haar vergeetachtigheid en deed het
[48] licht in de eetkamer uit.

[49] Wel, het leek alsof de man in geen jaren had gegeten, hij viel de gebraden haan op
[50] zo'n manier aan, dat de stukken er letterlijk vanaf vlogen.

[51] De kinderen van Anansi hadden in het donker alle bewegingen van de matroos
[52] gadegeslagen en toen zij het schouwspel in de eetkamer zagen, waren enkelen van hen
[53] daarnaartoegeslopen, hadden zich onder de tafel verscholen, raapten botjes op en

[54] deden zich daaraan te goed.

[55] Maar toen zag één van hen de benen van de matroos. Hij rende naar zijn moeder, die
[56] in de keuken was: ‘Mama,’ riep hij, ‘die man heeft net zulke benen als papa.’
‘Kom

[57] op, weg jullie, heb ik jullie niet gezegd hem niet te storen. Hoe kom je erbij? Vooruit,
[58] wegwezen!' Voor Ma Akuba kon vergeten wat de ene zoon had gezegd, kwam een
[59] andere aanhollen: 'Die man zijn benen zijn behaard, net als die van papa.' Nog voor
[60] Ma Akuba iets kon zeggen kwam een derde binnensnellen: 'Mama, de winden die de
[61] man laat, ruiken net als die van papa.'

[62] Toen kreeg Ma Akuba een verschrikkelijk vermoeden. Zij ging al de vreemde
[63] gewoonten van de matroos in gedachten na en toen ging er bij haar een licht op. Zij
[64] greep een brede lat en gaf elk van de jongens een zweep. In een optocht liepen ze
[70] allemaal naar de eetkamer en Ma Akuba deed het licht aan. De man hield beide armen
[71] voor zijn gezicht en schreeuwde: 'No, no, no, liever geen licht, licht doet mijn ogen
[72] pijn.' 'Slaan!' schreeuwde Ma Akuba de jongens toe, 'sla maar.' 'Licht doet je ogen
[73] pijn, he? Wel, ik zal je een flink pak slaag op je billen geven!!!' riep Ma Akuba de
[74] zogenaamde matroos toe en zij en de jongens gaven Anansi toen een stevig pak slaag.
[75] Maar Anansi had de haan al opgegeten.

Hoe Anansi een auto cadeau kreeg

[1] ‘Hèhè!’ zuchtte Anansi, de spin, toen hij moe van zijn werk thuiskwam en in een
[2] stoel ging zitten om uit te rusten. ‘Daar moet iets aan gedaan worden, vrouw.’

[3] ‘Waaraan?’ vroeg Ma Akuba nieuwsgierig. ‘Luister,’ zei Anansi en hij deed alsof hij
[4] pijn in zijn rug had, ‘elke dag moet ik die lange weg van en naar mijn werk lopen. Ik
[5] word er zo moe van,’ zuchtte hij. ‘Wat wou je dan? Moet ik je soms op mijn rug
[6] dragen, luilak?’ Anansi begon langzaam te vertellen: ‘Ik heb Ezel vandaag ontmoet.
[7] En hij maakte me erg jaloers, want hij hoefde zijn pakjes niet te dragen. Nee, hij had
[8] ze allemaal op een wagen die hij voorttrok. En er zat zelfs een man op de wagen. Zo
[9] gemakkelijk heeft hij het nou!’ ‘O, ik begrijp het al, je wilt natuurlijk ook zo'n wagen
[10] hebben. Maar daar hebben we geen geld voor, dat weet je drommels goed. Ga nu
[11] maar eten.’

[12] ‘Nee,’ zei Anansi, ‘je bent voorbarig. Ik wil een wagen hebben, die ik niet zelf hoef
[13] voort te trekken, maar die mij rijdt! En zo zal ik weer slimmer zijn dan Ezel!’

[14] ‘Aha, ik begrijp het al, je wilt een auto kopen! Niks ervan. We hebben niet eens geld
[15] om ons huis te repareren en dan denk je aan een auto kopen. Ga eten!’

[16] Anansi hield zich rustig en werd helemaal niet boos, omdat Ma Akuba hem niet
[17] serieus nam. Hij zei lachend: ‘Ik wil geen auto kopen, vrouw, maar ik ga er één
[18] cadeau krijgen!’ Nu lachte Ma Akuba hem werkelijk uit. Ze draaide zich om en zei
[19] dat ze niks meer over auto's wilde horen, en dat Anansi er beter aan deed meteen te
[20] gaan eten, omdat het eten anders koud werd. Anansi zweeg verder en schrokte het
[21] eten op.

[22] Daarna ging hij meteen op weg naar Tijger. ‘Waarom kom je mij storen?’ snauwde
[23] Tijger. ‘Ik was net van plan een dutje te gaan doen.’ ‘Ik heb groot nieuws voor je,’
[24] sprak Anansi. ‘Vertel op! bromde de slaperige Tijger. ‘Wel, ik ga een paard kopen dat
[25] niet hoeft te eten, alleen maar te drinken,’ vertelde Anansi met een geheimzinnig

[26] lachje. ‘Haha!’ bulderde Tijger, ‘zo'n beest bestaat niet! En bovendien heb je niet eens

[27] geld om een nieuw pak te kopen, laat staan een paard.' 'Wedden?' zei Anansi
[28] gniffelend. 'Natuurlijk kerel,' lachte Tijger. 'Als je me zo'n wonderbeest laat zien
[29] geef ik je honderd gulden.' 'Geef ze dan meteen,' stelde Anansi voor. 'En als ik je dat
[30] wonderpaard niet binnen twee dagen laat zien, krijg je die honderd gulden terug.'

[31] 'En dan lach ik je uit,' zei Tijger, 'en vertel aan alle andere dieren dat je een bedrieger
[32] bent.' Hij pakte zijn portemonnee en gaf Anansi honderd gulden.

[33] Fluitend van pret stapte Anansi nu naar Wasbeer. 'Luister, ik heb een nieuwtje voor
[34] je!' zei Anansi toen hij binnen was. 'Waarom stoor je me juist wanneer ik een dutje
[35] wil gaan doen? snauwde Wasbeer. 'Maar o.k., vertel op!' 'Ik ga een paard kopen dat
[36] nooit hoeft te eten, alleen maar te drinken,' zei Anansi. 'Hiehie,' schaterde Wasbeer.
[37] 'Fantast, zo'n beest bestaat niet, bovendien ben je zo arm als een kerkrat.' 'Wil je
[38] erom wedden?' vroeg Anansi met een schelms lachje. 'O.k., ik geef je vijftig gulden
[39] als je me dat paard laat zien!' Anansi krabde zich achter de oren en sprak: 'Maak er
[40] maar honderd van, als je zo zeker van je zaak bent. Kan ik je dat wonderpaard niet
[41] binnen twee dagen laten zien dan krijg je je geld eerlijk terug.' 'En dan plaats ik een
[42] advertentie in de krant om iedereen te waarschuwen tegen jouw streken,' grinnikte
[43] Wasbeer en gaf Anansi de honderd gulden.

[44] 'Ziezo,' dacht Anansi toen hij weer buiten was, 'dat zijn er al tweehonderd.' En met
[45] hetzelfde verhaaltje ging hij naar Buidelrat, Vleermuis, Slang, Kolibri, Raaf, Bosvarken
[46] en nog veel meer andere dieren, totdat hij het geld voor een nieuwe auto bij
[47] elkaar had.

[48] Thuis gekomen verstopte hij het geld onder zijn matras. Hij was zo moe van al dat
[49] lopen, dat hij meteen ging slapen.

[50] De volgende morgen ging Anansi niet naar zijn werk maar zocht Ezel op. 'Moet je

[51] niet werken?' vroeg deze verbaasd. 'Ik ga een auto kopen,' schepte Anansi op. 'Een
[52] auto? Je hebt zeker de hoofdprijs van de loterij gewonnen, hè?' vroeg Ezel jaloers.
[53] 'Nee,' antwoordde Anansi met ondeugende ogen, 'dat geld heb ik gekregen van een
[54] rijke oom uit Jamaica.'

[55] Na deze woorden liep Anansi door, zodat Ezel hem niets meer kon vragen. Hij stapte
[56] een automobielbedrijf binnen en kocht een mooie auto.

[57] Maar hij had één ding vergeten: hij kon niet rijden. De vriendelijke verkoper wist
[58] echter wel raad. Hij zei: ‘Als u er nog honderd gulden bijlegt, zorg ik er direkt voor
[59] dat u iemand meekrijgt die u kan leren rijden.’

[60] En zo leerde Ansani rijden. Omdat hij slim en vlijtig was, haalde hij zijn rijbewijs
[61] binnen één dag. En vrolijk reed hij naar huis toe.

[62] Ma Akuba en de kinderen konden hun ogen niet geloven toen ze Anansi zo deftig
[63] achter het stuur van zo'n prachtige auto zagen zitten. ‘Maar hoe heb je dat voor
[64] elkaar gekregen?’ wilde Ma Akuba weten. ‘Dat vertel ik later wel?’ antwoordde
[70] Anansi trots, ‘springen jullie maar in de wagen, dan gaan we een ritje maken.’

[71] Dat deden ze en Anansi reed meteen naar Tijger toe. ‘Dit is Viervoet, mijn wonderpaard,
[72] dat nooit hoeft te eten, alleen maar te drinken!’ juichte Anansi. Tijger, die nog
[73] nooit een auto had gezien, bekeek het wonderding van alle kanten terwijl Anansi hem
[74] uitlegde dat er alleen maar benzine in de auto moest worden gegoten om te kunnen
[75] rijden. ‘En het paard heeft een ronde teugel!’ ‘Dat noemen ze een stuur!’ lachte
[76] Anansi. Tijger schaamde zich zo om zijn domheid dat hij niet verder wilde praten.
[77] Hij zei: ‘Je hebt gewonnen. Je mag die honderd gulden houden.’ Vervolgens reed
[78] Anansi naar Wasbeer. En ook die moest bekennen dat Anansi de weddenschap had
[79] gewonnen. ‘Die honderd gulden ben ik dus kwijt,’ griende Wasbeer en rende hard
[80] weg van schaamte.

[81] En alle andere dieren van wie Anansi geld had gekregen, zeiden dat hij het mocht
[82] houden toen ze Anansi in zijn auto zagen. Ze wisten echter geen van allen dat ze
[83] Anansi de auto cadeau hadden gedaan.

[84] Anansi schaterlachte toen hij weer thuis was. Hij hoefde nooit meer te voet naar zijn
[85] werk. En toen hij Ma Akuba vertelde welke streek hij had uitgehaald, zei ze lachend:
[86] ‘Je bent nog steeds de slimste onder de slimmen. Ik kan je voortaan maar beter direkt
[87] geloven!’

De nachtbloem die niet bloeien mocht

[1] ‘Binnen!’ riep Anansi, de spin, toen er aan zijn deur geklopt werd.

[2] Sprinkhaan probeerde binnen te hippen maar dat ging niet zo gemakkelijk, want hij
[3] sprong steeds te ver of te hoog. Nu eens zeilde hij het huis voorbij helemaal tot aan
[4] de waslijnen van Ma Akuba, dan weer zweefde hij er in een sierlijke boog overheen.
[5] Uiteindelijk kwam hij terecht in de rozenstruik voor het huis.

[6] ‘Wat heeft dat te betekenen?’ vroeg Ruth, de bloem, uit de hoogte. ‘Je stoort me in
[7] mijn bezigheden. Kun je dan nooit iemand met rust laten?’ ‘O, neem me niet kwalijk,’
[8] hijgde Sprinkhaan, ‘ik wist niet dat u bezig was.’ ‘Ik geurde,’ zei Ruth, een beetje
[9] gekrenkt, ‘en dat is een zeer nuttige bezigheid.’ ‘O zeker,’ wilde Sprinkhaan zeggen.
[10] Maar op dat moment schepte Anansi hem op met het vlindernet dat hij voor zijn
[11] jongste zoon gemaakt had. Hij zette hem voor zich op tafel en vroeg: ‘Heb je soms
[12] een boodschap?’ ‘Het gaat over de nachtbloem die de maan niet mag zien, Anansi.’
[13] ‘Ach ja,’ zuchtte Anansi, ‘die arme nachtbloem, nooit zal ze haar blaadjes open mogen
[14] vouwen voor de maan. Ik heb ook met haar te doen, Sprinkhaan, maar wat kunnen
[15] we er aan veranderen? Het is nu eenmaal zo.’ ‘Ja maar... ja maar...’ ‘Wat heb je toch
[16] Sprinkhaan?’ ‘Als de maan een krans heeft, mag je toch een wens doen?’ ‘Dat zei
[17] Ruth ook,’ mijmerde Anansi. ‘En nu wilde ik...’ ‘Je hebt een groot hart, kleine
[18] Sprinkhaan. Ik ga iedere dag meer van je houden, wil je dat geloven!’ Sprinkhaan
[19] bloosde en dat was een gek gezicht, want hij had niet eens echte wangen.

[20] Op dat ogenblik boog Ruth zich over de nachtbloem. Ze streelde haar zijige blaadjes
[21] teder. Het leek wel alsof ze haar lief had. De bloemen stonden met gebogen hoofd
[22] voor haar naakte voeten te slapen. Eentje had zijn kraag opgezet want het dauwde
[23] een beetje. Een madelief leek wat op een elfenkorfje met een fijn rood randje. Ook
[24] was er een paddestoel met een vreemde spikkelhoed die leek te gloeien. Graspluimen
[25] wuifden tegen elkaar en een klokbloem klingelde een lief liedje. En tussen hen in

[26] stond de nachtbloem die de maan niet mocht zien. Zij alleen kon niet slapen omdat ze

[27] zo verdrietig was. Wel boog ze het hoofd want ze had een knik in haar stengel, maar
[28] de schone dromen gingen aan haar voorbij. Wat moeten dromen beginnen met een
[29] bloem die niet kan slapen in zo'n heerlijke nacht, waarin de maan al haar kransen
[30] omgedaan had?

[31] Sprinkhaan stootte Anansi aan. ‘Ja,’ knikte Anansi, ‘ik zie haar wel.’ Voor de eerste
[32] keer in zijn leven pinkte hij een traan weg, zo had hij te doen met de nachtbloem en
[33] met Ruth, die nog steeds haar mooie hoofd over de nachtbloem heen boog.

[34] Op dat moment klonk er een eigenaardig geruis in de koninklijke Kankantrie, die zijn
[35] kruin boven de andere bomen uitstak. ‘Hoort u dat?’ fluisterde Sprinkhaan sidderend.
[36] Anansi knikte en stapte op de heilige boom toe. Heel zachtjes fluisterde hij hem iets
[37] in. Het was zo stil dat je de klokbloem duidelijk kon horen luiden en de nacht was zo
[38] helder dat de wereld van zilverschuim leek. De maan, met al haar kransen om, keek
[39] vriendelijk neer op de nachtbloem en op Ruth. ‘Doe je wens dan maar!’ ruiste de
[40] Kankantrie. Het klonk als de muziek van de heilige trommels op het dansfeest voor
[41] de Grote Geest van alle Kruiswegen. ‘Dat de nachtbloem dan alsjeblieft de maan mag
[42] zien,’ zei Sprinkhaan, erg zenuwachtig. ‘En dat ze lekker mag ruiken zoals geen van
[43] haar zusters,’ voegde Anansi er aan toe, ‘om Ruth te troosten als ze 's nachts niet kan
[44] slapen, omdat haar hartje naar het verre Afrika trekt.’

[45] En zie, de nachtbloem vouwde haar blaadjes open en bloeide als een verheven
[46] koningin in de witte nacht. Ze was zo schoon, dat Anansi ervan moest zuchten en
[47] Sprinkhaan een traantje wegpinkte. Ruth snoof de heerlijke geur diep op. In haar
[48] ogen kwam een blijde glans. Het leek alsof ze nog mooier werd dan ze al was. Hoog
[49] aan de hemel knikte de maan tevreden. In de Kankantrie klonk weer het vreemde
[50] geruis.

[51] Ruth stond op om Amadeus te zoeken. Hij zat aan de rand van het suikerveld te

[52] peinzen. ‘Kom,’ wenkte Ruth hem, ‘ze bloeit en geurt.’ Amadeus kwam en sloeg zijn
[53] arm om haar schouders. Samen knielden ze neer onder de hoge Kankantrie. ‘We
[54] hebben haar zo lief,’ spraken ze als met één stem. De Kankantrie zegende hen. ‘Ik
[55] hou zoveel van Ruth,’ sprak Amadeus en zijn stem klonk als muziek het hele bos
[56] door. ‘En jij, Ruth?’ vroeg de geest van de Kankantrie. Ruth boog haar hoofd naar

[57] dat van Amadeus over. ‘Wanneer het zo met jullie gesteld is, mogen jullie met elkaar
[58] trouwen,’ ruiste de Kankantrie plechtig. Amadeus zoende Ruth op beide wangen.

[59] Sprinkhaan maakte van vreugde een sprong, zo hoog als hij er nog nooit één gemaakt
[60] had. Anansi spon een web van het fijnste spinsel en hing dat om Ruths schouders.

[61] Het stond haar koninklijk. De nachtbloem geurde haar heerlijkste geuren. ‘Pluk me,
[62] Ruth,’ lispelde ze, ‘en steek me in je haar. Ik hoor voor altijd bij jou en Amadeus.’

[63] Ruth plukte de nachtbloem en stak die in het haar. Een fijne geur woei om haar
[64] hoofd en om dat van haar man.

[65] Anansi was de eerste die hen feliciteerde met hun geluk. Kort daarop kwam Tyotyo
[66] aangevlogen. Hij was helemaal buiten adem. ‘Waar zijn Ruth en Amadeus?’ zong hij,
[67] ‘ze moeten ogenblikkelijk thuis komen. Hun meester wacht op hen. Ze moeten direkt
[68] aan het werk.’ Amadeus en Ruth lieten elkaars arm los en gingen naar hun meester,
[69] maar Ruth liet de bloem wel in haar haar zitten.

[70] Zodra de zon opkwam sloot ze haar blaadjes. Niemand zou kunnen zeggen: ‘Kijk,
[71] Ruth heeft een bloem in haar haar,’ want het was geen bloem, maar een knop die de
[72] kleur van Ruths haar had.

[73] Toen de zon echter onderging en Ruth de vlechterij mocht verlaten, ontvouwden de
[74] blaadjes zich en straalde de nachtbloem in al haar glorie. Fijne geuren zweefden om
[75] Ruths hoofd en iedereen die haar zag, verheugde zich in haar geluk.

[76] ‘Het is de nachtbloem die niet bloeien mocht,’ zongen de mensen tijdens het werk op
[77] de plantages en in de bossen. ‘Ruth heeft haar geplukt en ze staat haar goed,’ zongen
[78] de mensen in de stad en in de dorpen. ‘De heilige Kankantrie schonk haar de zoetgeurende
[79] nachtbloem en Amadeus erbij. Wie stemde de geest van de Kankantrie zo
[80] goed? Was het Sprinkhaan of Anansi? Wie zal het zeggen, wie zal het weten,
[81] ooooeeeoooo! Heilige Kankantrie ooooeeeoooo.’ Zo zongen de mensen in heel
[82] Suriname van Anansi en Sprinkhaan, van Ruth en Amadeus, en van de Heilige
[83] Kankantrie.

Anansi en de zingende ezel

[1] Ezel had er genoeg van door iedereen te worden uitgelachen omdat hij zo dom was
[2] en bovendien zo onmuzikaal balkte. Maar hoe kon hij de wereld bewijzen dat hij
[3] voortreffelijke kwaliteiten bezat?

[4] Hij piekerde dagenlang, maar hij kwam er niet uit. Bedroefd ging hij onder een boom
[5] zitten en dacht: 'Vind ik vandaag geen oplossing, dan emigreer ik naar een land waar
[6] men respect heeft voor ezels.'

[7] Plotseling klonk er vanuit de boom een stem: 'Wat is er aan de hand, Ezel?' Het was
[8] Flamingo. Ezel keek omhoog en antwoordde: 'Wat fijn, eindelijk iemand die zich om
[9] mij bekommert. Nou kijk, ik zit met een probleem. Ik zou graag mooi willen zingen,
[10] maar men zegt dat ik alleen lelijk kan balken en lacht me daarom uit. Ezels maken in
[11] dit land alleen maar narigheid mee, ik ga emigreren.' 'Doe niet zo somber,'
[12] antwoordde Flamingo, 'als je een vogel was zou ik je leren fluiten. Maar voor jou heb
[13] ik een ander voorstel.' 'En dat is?' Ezel spitste zijn oren. 'Je moet een gitaar kopen,
[14] dan leer je vanzelf zingen.' 'Goed idee!' riep Ezel, 'bedankt.'

[15] Hij sprong op en draafde naar de stad. In de beste muziekwinkel kocht hij een gitaar.
[16] Toen ging hij weer onder de boom zitten en begon te zingen en te spelen: 'Hi-ha-ho,
[17] ik speel op mijn gitaar, raak uw gevoelige snaar, kom hier en luister maar!' Flamingo
[18] was echter al verdwenen. 'Dan ga ik maar voor de mensen zingen,' besloot Ezel.

[19] Hij draafde de stad weer in, liep de werkplaats van een timmerman binnen en zong:
[20] 'Hi-ha-ho, hoe vindt u mijn gitaar? Ik zing een cha-cha-cha, zing mee of luister maar.'
[21] De timmerman was echter niet gesteld op ezels. Hij slingerde een stuk hout naar de
[22] kop van Ezel en schreeuwde: 'Ga weg, griezel! Je gitaar ziet er mooi uit, maar je
[23] stem is vreselijk vals!'

[24] Ezel wist niet hoe gauw hij zich uit de voeten moest maken. Enkele straten verder
[25] zag hij een geparkeerde taxi, kennelijk wachtend op klanten. ‘De man verveelt zich,’
[26] dacht Ezel, ‘ik zal hem een beetje vermaken.’ Hij stelde zich bij het raampje op en

[27] begon te zingen: ‘Dag taxi-man, ik ben een ezel met zijn gitaar.’ De taxichauffeur
[28] keek woest uit het raampje en bulderde: ‘Scheer je weg, domkop! Je gitaar ziet er
[29] mooi uit, maar je stem lijkt nergens naar. En waarom stoor je me juist nu ik zit uit te
[30] rusten?’ ‘Ook al ééntje die niet weet wat goed voor hem is,’ mopperde Ezel.

[31] Terneergeslagen draafde hij naar de haven. Hij tuurde naar de schepen en dacht:

[32] ‘Niemand wil hier naar mijn liederen luisteren. Ze kunnen barsten, ik emigreer en wel
[33] voorgoed. Een profeet wordt in eigen land niet gewaardeerd. Maar ze zullen later
[34] van me horen...’ Toevallig kwam er een matroos aangelopen. ‘Hé, een ezel met een
[35] gitaar! Iets aparts,’ merkte de zeeman vrolijk op. ‘Mag ik de kapitein van je schip
[36] spreken? Ik wil emigreren,’ zei Ezel. ‘Dat kan, maar zing dan eerst een lied voor me,’
[37] antwoordde de matroos. Ezel begon te zingen, maar reeds na de eerste noten hield de
[38] matroos zijn handen tegen de oren en riep: ‘Wat vals! Nee, jou willen we niet op het
[39] schip hebben! Vergeet je emigratieplannen maar, stommerd.’

[40] En daar ging Ezel weer. Al deze mislukkingen werden hem teveel. Dikke tranen
[41] biggelden over zijn wangen. ‘Wat ben ik toch een pechvogel,’ beklaagde hij zichzelf.
[42] ‘Geen zangsucces en geen kans op emigratie. Een wrede wereld voor iemand die
[43] alleen maar goed wil doen.’ Kapot van ellende liep hij naar huis.

[44] Onderweg kwam hij een Melkman tegen die moeizaam zijn, met flessen melk
[45] beladen, wagen voortduwde. ‘Hé! Ben je zanger geworden?’ vroeg de Melkman.
[46] Ezel zag nu een lichtpuntje in zijn leven. Opgewekt antwoordde hij: ‘Ja, en ik kan
[47] heel goed zingen.’ ‘Laat eens horen,’ antwoordde de Melkman, die niemand anders
[48] dan Anansi was. Deze wilde niet dat men wist wie hij was, anders zou men niets van
[49] hem kopen, gezien zijn reputatie.

[50] Ezel begon te zingen, maar zijn stem was al zo schor dat hij nauwelijks goede tonen
[51] kon voortbrengen. ‘Geef hier die gitaar, dan zal ik wat voor je zingen,’ stelde de

[52] Melkman voor. ‘Eindelijk eens iemand die mij niet uitscheldt, maar die begrip toont
[53] voor mijn stem,’ dacht Ezel en hij vond de Melkman meteen sympathiek. De man
[54] zong: ‘Ezeltje, ezeltje fijn, laat ons vrienden, vrienden zijn!’ Ezel kreeg tranen van
[55] h ontroering in zijn ogen. Nu had het leven weer zin. Iemand, die voor hem zong en
[56] die hem vriendelijk behandelde. Maar Anansi zou Anansi niet zijn als hij geen munt

[57] sloeg uit de situatie. ‘Weet je wat,’ zei hij, ‘als je voortaan mijn kar trekt, dan zing ik
[58] elke dag een lied voor je. En ik zal je ook leren zingen en gitaar spelen. Dan zijn wij
[59] beiden geholpen.’

[60] Maar Anansi had, ondanks zijn eerste gedachte om Ezel te gebruiken, toch ook
[61] medelijden met de ongelukkige zanger en wilde hem werkelijk helpen. Ezel vond het
[62] een prima voorstel en hij ging meteen voor de wagen staan. En zo liepen ze vrolijk
[63] samen door de stad. Ezel trok de wagen en Anansi zong. De beide vrienden waren al
[64] gauw overal bekend. En ze deden goede zaken. Iedereen wilde melk kopen van het
[65] beroemde tweetal.

[66] Het kwam zelfs zo ver dat ze uitgenodigd werden om voor de televisie op te treden.
[67] Ook dat werd een groot succes.

[68] Na hun T.V.-show verdrongen handtekeningen-jagers zich buiten de studio. Ook de
[69] timmerman was erbij. Hij had een cadeau voor Ezel, namelijk klompen die hij zelf
[70] had gemaakt. ‘Dan verslijt je je hoeven niet zo vlug,’ zei de timmerman. ‘En als de
[71] melkwagen gerepareerd moet worden dan doe ik dat gratis,’ zei hij tegen de
[72] Melkman.

[73] Ook de taxichauffeur bevond zich onder de bewonderaars. Hij bood het tweetal
[74] gratis ritten aan voor het geval ze moe zouden worden van het venten.

[75] En tenslotte was daar ook de matroos. Hij had als cadeau voor het duo een scheepje
[76] in een fles bij zich. ‘En als je nog eens een reis wilt maken, dan ben je welkom op ons
[77] schip en je maat mag natuurlijk ook mee,’ verzekerde de matroos.

[78] Tevreden wandelden de beide helden naar huis. ‘Ik moet je een geheim vertellen,’ zei
[79] Ezel tegen de Melkman. ‘Een geheim?’ ‘Ja, het was eigenlijk Flamingo die me op het
[80] idee bracht om een gitaar te kopen. Jammer, dat ik haar nooit meer heb gezien.’

[81] ‘Hier ben ik,’ klonk de stem van Flamingo. Ezel en Melkman keken naar boven en

[82] daar klapwiekte de vogel. ‘Spring op mijn rug,’ riep Ezel enthousiast, ‘dan trekken
[83] we samen zingend de stad door.’ Dat vond Flamingo een goed idee.

[84] ‘Weet je,’ fluisterde de Melkman tegen Ezel en Flamingo, ‘de mensen zijn vaak rare
[85] snijbonen, maar je moet weten hoe je ze moet aanpakken. Dat heb ik in al die jaren
[86] wel geleerd. Mijn naam is ANANSI.’

Hoe Anansi, de spin, zijn schulden betaalde

[1] Op een dag, toen Anansi bijna geen geld meer over had van zijn maandsalaris,
[2] besloot hij geld te gaan lenen.

[3] Hij ging eerst naar Kakkerlak die niet ver van hem vandaan woonde. ‘Vriend
[4] Kakkerlak,’ zei Anansi toen hij eenmaal bij Kakkerlak binnen zat, ‘ik heb dringend,
[5] wat geld van je nodig. Kun jij mij honderd gulden lenen? Je krijgt het aan het eind
[6] van de maand terug, zodra ik mijn salaris heb ontvangen.’ ‘Geen bezwaar hoor,’ zei
[7] Kakkerlak, ‘als ik er maar zeker van kan zijn dat ik het aan het eind van de maand
[8] terugkrijg.’ ‘Ach, daar hoef je je geen zorgen over te maken. Ik kom je wel zeggen,
[9] wanneer je je geld kunt komen ophalen.’ Kakkerlak leende Anansi de honderd
[10] gulden en Anansi vertrok.

[11] Anansi ging echter niet naar huis. Hij ging naar Haan. Aan Haan vroeg hij eveneens
[12] honderd gulden te leen, met de belofte het aan het eind van de maand terug te
[13] betalen. Ook Haan had er geen bezwaar tegen om Anansi geld te lenen. En Anansi
[14] beloofde ook hem te zullen melden wanneer hij zijn geld kon komen ophalen.

[15] Vervolgens ging Anansi bij Tijger op bezoek, eveneens om honderd gulden te lenen.
[16] ‘Papa,’ zei hij, ‘ik heb het tegenwoordig een beetje moeilijk. Het leven is een beetje
[17] moeilijk... ziekte thuis... ziekenhuiskosten... medicijnen... U weet hoe dat gaat, een
[18] ongeluk komt nooit alleen. En bij wie zou ik anders moeten aankloppen in deze
[19] noodsituatie? Ik heb wat geld nodig. Aan het eind van de maand krijgt u het terug.’
[20] ‘Hoeveel heb je dan nodig mijn zoon,’ vroeg Tijger, helemaal onder de indruk van
[21] Anansi's toestand. ‘Ach,’ zei Anansi, ‘aan honderd gulden heb ik voorlopig genoeg,
[22] als ik meer nodig heb kom ik wel weer langs.’ ‘Nou, dat is niet zoveel, dat kunnen
[23] wij wel missen hoor. Als je het maar op tijd terugbetaalt.’ ‘Ja, aan het eind van de
[24] maand. Ik kom u nog speciaal melden, wanneer u het geld kunt komen ophalen!’
[25] Tenslotte ging Anansi ook nog naar Jager, bij wie hij eveneens honderd gulden

[26] leende om de ziekenhuiskosten en de medicijnen te kunnen betalen voor zijn zieke
[27] vrouw, Ma Akuba.

[28] De rest van de maand vierde Anansi elke dag feest. Iedere dag at hij pom, pastei,
[29] kip...

[30] Toen brak de laatste dag van de maand aan. Maar Anansi verdiende niet eens
[31] honderd gulden per maand. Wat te doen?

[32] Op de negenentwintigste ging hij zijn schuldeisers melden, dat zij de volgende dag
[33] hun geld konden komen ophalen. Hij ging naar Kakkerlak en vroeg hem precies om
[34] half acht 's avonds langs te komen. ‘Dus morgenavond, precies om half acht: niet
[35] vroeger en niet later.’ ‘Goed, dat is afgesproken, tot morgen dan,’ zei Kakkerlak en
[36] Anansi vertrok naar Haan. Hij vroeg Haan om de volgende dag om vijf over half
[37] acht zijn geld te komen ophalen. Dus Kakkerlak zou om half acht komen en Haan
[38] om vijf over half acht. Anansi vroeg daarna aan Tijger om om tien over half acht bij
[39] hem thuis zijn geld te komen ophalen. Dus weer vijf minuten na Haan. En aan Jager
[40] vroeg Anansi om de volgende dag om kwart voor acht te komen; Anansi zou de
[41] volgende dag dus in totaal vierhonderd gulden moeten uitbetalen aan al zijn
[42] schuldeisers!

[43] De volgende dag zou er een wonder moeten gebeuren.

[44] De volgende avond kwam Kakkerlak, precies op tijd, bij Anansi thuis. ‘Zoals wij
[45] hadden afgesproken ben ik gekomen, Anansi,’ zei hij bij het binnenkomen. ‘Kom
[46] binnen en ga zitten,’ zei Anansi, ‘ik heb net siroop gemaakt, drink een glaasje mee.’
[47] En zij zaten gezellig over koetjes en kalfjes te praten, toen Ma Akuba, de vrouw van
[48] Anansi, helemaal overstuur uit de keuken kwam aanzetten met de woorden: ‘Mijn
[49] god, vriend Kakkerlak, Haan komt er aan.’ Kakkerlak werd lijkbleek, sprong op en
[50] smeekte Anansi om hem te verbergen. ‘Ga vlug achter de deur staan,’ zei Anansi,
[51] ‘anders ga je d'r aan.’ Kakkerlak verstopte zich achter de deur.

[52] Haan kwam binnen, ging zitten en begon met Anansi te praten. Op het moment dat
[53] Haan naar zijn geld wilde vragen, keek hij naar buiten en wie zag hij aankomen...
[54] Tijger. Haan schrok zich dood, sprong op en smeet de deur dicht. En daar stond
[55] Kakkerlak op zijn benen te trillen, want zodra een kip een kakkerlak ziet wordt de

[56] kakkerlak opgegeten. Dat deed Haan dan ook onmiddellijk. Tegelijkertijd smeekte
[57] Haan Anansi om hem te verbergen voordat Tijger binnenkwam. 'Verstop je snel
[58] onder het bed,' zei Anansi. En Haan verdween onder het bed van Anansi.

[59] Anansi liet Tijger binnen. Tijger ging zitten en Anansi zei: 'Hé vader, ik had net wat
[60] siroop klaargezet, wilt u niet een glaasje?' Tijger nam een slokje: 'Mijn jongen, je
[61] siroop is erg lekker, waar heb je die vandaan?' 'Och,' zei Anansi, 'die heb ik zelf
[62] gemaakt, ook Haan vindt mijn siroop heerlijk.' 'Haan!' zei Tijger gulzig, 'laten we
[63] maar even wachten met de geldzaken. Waar is Haan?!' 'Onder mijn bed,' zei Anansi.
[64] Tijger dook onder het bed en at Haan, één van zijn lekkerste hapjes, met huid en
[65] haar op.

[66] Terwijl Tijger nog nagenoot van het heerlijke hapje, werd er op de deur geklopt:
[67] 'Klop, klop, klop!' 'Wie is daar?' vroeg Anansi. 'Ik ben het, Jager,' antwoordde de
[68] jager. Tijger kreeg bijna een hartaanval van schrik. Hij viel op zijn knieën voor
[69] Anansi en smeekte hem te verbergen. Anansi had aan Jager gevraagd om zijn geweer
[70] mee te nemen als hij zijn geld kwam halen. En dat had hij ook gedaan. Anansi zei
[71] tegen Tijger: 'Vader, kom snel mee naar buiten en klim in de manjaboom.'

[72] Toen dat gebeurd was deed Anansi de deur open voor Jager. Maar voor Jager
[73] binnen kon komen, zei Anansi: 'Hmmm, Jager, je hebt vuile voeten, zo maak je mijn
[74] huis vies. Ik zal een teil water voor je neer zetten om je voeten te wassen.' En Anansi
[75] plaatste de teil water precies zo onder de manja-boom dat Jager het spiegelbeeld van
[76] Tijger in het water kon zien. In een oogwenk had hij zijn geweer gericht en 'paf',
[77] Tijger viel dood neer.

[78] Anansi deed of hij gek werd van wanhoop. 'Wat moet ik beginnen,' jammerde hij,
[79] 'wat moet ik nu aan de Koning zeggen?! De Koning heeft mij zijn tijger meegegeven
[80] om hem te leren praten. Jager, je moet maar zien wat je eraan kunt doen. Het zal je
[81] berouwen!' Toen Jager hoorde dat hij de tijger van de Koning had doodgeschoten,

[82] werd hij vreselijk bang. ‘Mijn God,’ kreunde hij, ‘nu is het met me gedaan, Anansi,
[83] kun je niet een andere tijger kopen? Je hoeft mij het geleende geld niet terug te
[84] betalen. Koop daarmee een nieuwe tijger voor de Koning.’ Anansi zei: ‘Je bent niet
[85] goed wijs, een tijger kost wel tweehonderd gulden. Waar haal ik dat geld vandaan?’

[86] Jager haalde geld uit zijn zak, gaf Anansi honderd gulden en spoedde zich weg.

[87] Anansi stroopte het vel van Tijger en verkocht dat voor vijftig gulden op de markt.
[88] Zo had Anansi zich van zijn schuldeisers ontdaan en daar nog winst op gemaakt ook.

Timmerman Anansi, Smid Anansi en Bakker Anansi

[1] Eens wilde Anansi, de spin, bananen pikken van Tijgers stukje grond. Hij werd op
[2] heterdaad betrapt door Tijger. Deze bond Anansi vast aan een boom en gaf hem een
[3] stevig pak slaag. ‘O Tijger, stop alsjeblieft,’ huilde Anansi, ‘we kennen elkaar al
[4] zolang en je weet dat ik een gezin thuis heb. Die hebben niets te eten, daarom wilde,
[5] ik een bos bananen lenen. Sla me niet, ik zal het nooit meer doen.’ ‘Beloof je me dat
[6] je een eigen stukje grond zal aanleggen?’ ‘Ja, Tijger,’ antwoordde Anansi. ‘En zal je
[7] niet meer stelen?’ ‘Neen, Tijger.’ ‘Goed, dan kun je gaan.’ Tijger maakte het touw
[8] los en Anansi was vrij.

[9] Maanden gingen voorbij en Anansi zon op wraak. ‘Hoe kan ik Tijger nu terugpakken,’
[10] dacht hij.

[11] Op een dag zaten drie zonen van Anansi in een boom, toen ze plotseling Tijger
[12] zagen aankomen. ‘Papa,’ riepen ze, ‘Tijger komt.’ ‘Jongens, vlug, haal voordat Tijger
[13] hier is, twee planken en een paar spijkers uit het berghok.’ De jongens haalden het
[14] gevraagde en Anansi begon te timmeren alsof hij er al jaren zijn brood mee verdiende.
[15] ‘Papa, ik denk, dat hij over ongeveer vier minuten hier is,’ riep één van de zonen
[16] vanuit de boom.

[17] Toen Tijger voor Anansi stond, zei hij: ‘Hallo, hoe gaat het? Je hebt het druk, hè?’
[18] ‘Ja, Tijger, zoals je ziet ben ik timmerman. Ik werk nu aan een kast voor Pauw.’ ‘Ik
[19] dacht dat je landbouwer was geworden, Anansi.’ ‘Neen, Tijger, of eh, ja bedoel ik, ik
[20] heb een stukje grond. Daarop werk ik driemaal per week, maar ik moet de rest van de
[21] week toch iets doen? Daarom ben ik naast landbouwer ook timmerman.’ ‘Dat is fijn,’
[22] zei Tijger, ‘merk je hoe heerlijk het is om eerlijk je brood te verdienen?’ ‘Ja, Tijger,
[23] eh kun je me even helpen? Meestal helpen mijn twee oudste zoons me, maar ze zijn
[24] naar de stad om spijkers en hout te kopen.’ ‘Ik help je graag, Anansi,’ zei Tijger, ‘zeg

[25] me maar wat ik moet doen.' 'Houdt deze planken precies op elkaar. Ik moet er even
[26] een paar spijkers inslaan.' Tijger plaatste de planken op elkaar en zei: 'O.k., Anansi,

[27] ga je gang.' 'Houd ze goed vast hoor, Tijger.' 'Maak je niet druk Anansi, dat kan ik
[28] echt wel. Ik werkte vroeger bij een timmerman.' Anansi sloeg de eerste spijker in de
[29] planken en toen een tweede. 'Zo, Tijger, laat die planken nu maar los en houdt deze
[30] spijker met beide handen vast, dan zijn we eerder klaar.' 'Goed,' zei Tijger en hij
[31] pakte een spijker en zei: 'Timmeren, Anansi.' 'Heb je hem goed vast, Tijger?'

[32] 'Natuurlijk.' Anansi sloeg de spijker echter niet op de kop, maar liet de hamer op
[33] Tijgers voorpoten neerkomen. 'Au,' gilde hij, 'rotvent, ik vermoord je.'

[34] Anansi riep zijn gezin en vluchtte met hen diep het bos in.

[35] Huilend strompelde Tijger naar huis. 'Anansi heeft me te pakken genomen.' Zijn
[36] poten werden door Dokter Uil behandeld en na enkele maanden was hij weer de
[37] oude. Hij haalde zelf weer zijn booschappen en maakte lange wandelingen.

[38] Op zekere dag zei hij: 'Ik ga Anansi zoeken. Als ik hem vind, sla ik hem dood.'

[39] 'Tijger, je kent Anansi slecht. Het is geen gemakkelijke jongen, pas op, dat hij je niet
[40] weer te slim af is,' zeiden de andere dieren. 'Ik pas wel op, daag!' En daar ging Tijger.
[41] Hij moest en zou Anansi vinden.

[42] Ma Akuba, Anansi's vrouw, was op dat moment in de stad om boodschappen te
[43] doen. Plotseling dacht ze eraan dat ze nog bij de kleermaker langs moest. Toen ze de
[44] zaak binnenstapte zag ze Tijger. Ze schrok zich rot toen ze hem aan de kleermaker
[45] hoorde vragen: 'Weet je waar timmerman Anansi woont? Ik heb hem nodig.' 'Neen,'
[46] antwoordde de kleermaker, 'wel woont er een spin enkele uren hier vandaan, maar ik
[47] weet niet welk beroep hij heeft.'

[48] Ma Akuba rende naar huis en vertelde Anansi dat Tijger naar hem op zoek was.

[49] Anansi schrok en begon koortsachtig na te denken. Hij zocht enkele ijzeren staven bij
[50] elkaar, maakte een vuur en trok een overall aan. 'Luister,' zei hij tegen zijn vrouw en

[51] kinderen, ‘ik ben Anansi, de smid, ik oefen dit beroep al jaren uit, begrepen?’ ‘Ja,’
[52] antwoordden ze en Anansi ging aan het werk. Hij zweette vreselijk, maar dat krijg je
[53] als je voor een vuur staat.

[54] Toen kwam Tijger. ‘Anansi, ik ben al heel lang naar je op zoek, smeerlap.’ Hij greep
[55] Anansi vast en schudde hem door elkaar. ‘Wat krijgen we nou,’ zei Anansi. ‘Tijger,
[56] waar heb je het over? Wat doe je nou?’ ‘Wat? Ben je het al weer vergeten? Ik heb

[57] maanden thuis moeten zitten met twee zieke poten,' schreeuwde Tijger. 'Wacht even
[58] Tijger, vertel me nou eens rustig waar je het over hebt, want ik kan je niet volgen,'
[59] zei Anansi. Tijger begon te twijfelen: 'Jij bent toch Anansi, de timmerman?' 'Ik?
[60] Nee, ik ben al sinds jaren smid,' antwoordde Anansi. 'Maar even nadenken... O ja, nu
[61] weet ik over wie je het hebt, mijn neef, die schurk.' 'Hoe kan ik me zo vergissen,'
[62] zei Tijger, 'ja, nu zie ik het, je bent smid. Sorry.' Hij liet Anansi los. 'Ach Tijger, het
[63] geeft niet hoor, tenslotte lijken alle spinnen op elkaar, ha, ha! Blijf je eten? Ma Akuba
[64] maakt vandaag bruine bonen klaar.' 'Ja, natuurlijk blijf ik eten, maar eh, heb je nog
[65] veel werk te doen, Anansi? Als dat zo is help ik je wel even, dan kunnen we eerder
[66] aan tafel.' 'Goed,' zei Anansi. 'Houd deze staaf even voor me vast. De andere houd ik
[67] boven het vuur.' Toen Anansi's staaf goed heet was, haalde hij hem uit het vuur en
[68] deed alsof hij aan de staaf, die Tijger in zijn poten hield, wilde werken. Op het
[69] moment, dat Tijger even niet keek sloeg Anansi hem met de staaf op zijn kop. Tijger
[70] zakte in elkaar en Anansi vluchtte met zijn gezin naar een ander bos.

[71] Toen Tijger bijkwam, kon hij zich nauwelijks herinneren wat er gebeurd was. 'Au,
[72] mijn hoofd, Anansi heeft me voor de tweede keer te pakken gehad.'

[73] Duizelig ging hij naar huis. Niemand durfde iets te zeggen, want iedereen was bang
[74] voor Tijger. Achteraf zeiden ze: 'Boontje komt om zijn loontje.' Weer moest Dokter
[75] Uil Tijger behandelen. Deze keer duurde de behandeling langer, want Tijger had een
[76] hersenschudding. 'Als ik beter ben zal Anansi ervan lusten.' Hij moest negen
[77] maanden het bed houden. Toen mocht hij er uit en kon hij korte wandelingen maken.
[78] Op een dag zei Dokter Uil dat hij genezen was en weer mocht gaan werken. 'Ha, fijn,
[79] eerst wraak nemen op Anansi,' zei Tijger.

[80] En zo ging Tijger een paar dagen later weer op zoek naar Anansi. Maar deze had
[81] intussen begrepen, dat je moest werken om aan de kost te komen en oefende het

[82] beroep van bakker uit. Toen Tijger dan ook bij het huis van Anansi kwam, zag hij
[83] een zwetende bakker deeg rollen. ‘Deze keer houd je me niet voor de gek! Zeg me
[84] niet, dat je een andere Anansi bent. Ik vermoord je, stuk verdriet!’ En hij greep
[85] Anansi vast. Deze schrok, want hij dacht, dat Tijger hem werkelijk dood zou slaan.
[86] ‘Kom Tijger,’ zei Anansi, ‘waarom maak jij je zo druk? Denk om je bloeddruk.’

[87] ‘Houd je mond, ik ben er die ene keer, toen je me met die ijzeren staaf hebt geslagen
[88] bijna in gebleven.’ ‘Ik?’ vroeg Anansi verbaasd, ‘maar Tijger, wanneer dan? IJzeren
[89] staaf? Ik begrijp je niet.’ ‘Je was toen smid! Nu ben je bakker, mij krijg je niet meer!’
[90] ‘Maar ik ben bakker, Tijger. En als je naar het deeg kijkt, zie je dat ik het niet voor
[91] het eerst doe.’ Tijger was niet meer zo zeker van zichzelf, hij keek naar het deeg en
[92] zei: ‘Je hebt gelijk. Dit komt van een ervaren bakker. Maar, ken jij dan misschien
[93] timmerman-smid Anansi?’ ‘Ja,’ antwoordde Anansi, ‘die woont een stukje verder op,
[94] maar hij is heel sterk. Luister, eet eerst maar een paar warme broden met kaas. Haal
[95] ze zelf maar even uit de oven, want ik heb vuile handen.’

[96] Intussen had Anansi zijn zonen gewenkt dichterbij te komen. Toen Tijger zich
[97] vooroverboog om de broden uit de hete oven te halen, duwden ze hem erin en sloten
[98] de deur van de oven.

[99] Na twee uren konden ze een geroosterde tijger uit de oven halen. Feest bij Anansi
[100] thuis, nu konden ze wekenlang tijgervlees eten en Anansi hoefde alleen voor het
[101] brood te zorgen.

Anansi, de spin, en Kaaiman

[1] Anansi heeft veel streken en is steeds bezig te bedenken hoe hij andere dieren kan
[2] vangen om op te eten.

[3] Tijdens één van zijn wandelingen in het bos zag hij een visvijvertje. Hij dacht daar
[4] wel een paar vissen te kunnen verschalken. Maar toen hij in het water stond om een
[5] vis te vangen, voelde hij plotseling dat iets hem vastgreep. Anansi schreeuwde
[6] bevend: 'Help, wat is dat?' en iets bulderde: 'Ik ben Gooi.' 'Nu moet ik extra slim
[7] wezen,' dacht Anansi en hij commandeerde: 'Gooi me dan!' Zodra hij dat gezegd
[8] had, gooide het ding hem een heel eind weg.

[9] Toen hij opstond kreeg hij een idee: 'Wat een geluk! Zo kom ik elke dag aan eten en
[10] hoef ik zelf niets meer te doen!' Hij zocht in de omgeving naar stokken. Hij sleep er
[11] punten aan en stak die precies waar hij neergekomen was in de grond. Toen ging
[12] hij weg.

[13] Onderweg ontmoette hij Konijn. Hij riep: 'Hee, Konijn, waar ga je heen?' Konijn
[14] antwoordde: 'Ach, ik loop al de hele dag rond en heb niets eetbaars gevonden, ik ga
[15] maar naar huis.' Anansi zei: 'Kom joh, laten we gaan vissen.' Konijn antwoordde:
[16] 'Vissen? Waar?' 'Kom maar mee, ik zal het je laten zien', zei Anansi.

[17] Ze liepen door het bos naar de plaats waar de visvijver was. Omdat Anansi wist wat
[18] hem eerder overkomen was, ging hij het water niet aan die ene kant in, maar
[19] commandeerde Konijn: 'Ga jij maar aan die kant.' Konijn stapte in het water en
[20] voelde dat hij plotseling vastgegrepen werd. Hij gilde: 'Anansi, iets houdt me vast.'
[21] Anansi zei: 'Wat zeg je, iets houdt je vast?' en hij riep hem toe te vragen wat hem
[22] dan vasthield. Dat deed Konijn en het ding antwoordde: 'Gooi.' Konijn zei tegen
[23] Anansi: 'Het noemt zichzelf Gooi.' Waarop Anansi sprak: 'Zeg hem dan dat hij jou
[24] moet gooien.' Het ding gooide Konijn en die viel precies op de scherpe stokken die
[25] Anansi in de grond had gezet en stierf. Anansi sprong op, rende naar zijn val, nam
[26] Konijn mee en ging naar huis.

[27] Elke dag ging Anansi op zoek naar een ander dier om mee te nemen naar de visvijver.
[28] En zo kwam hij iedere dag aan zijn eten.

[29] Maar op een dag kwam Anansi geen enkel dier tegen. Toen hij naar huis terug wilde
[30] gaan, zag hij Kaaiman. Hij zei: ‘Hee, Kaaiman, waar ga je naar toe?’ Kaaiman
[31] antwoordde: ‘Och, ik wandel wat op zoek naar eten.’ Toen zei Anansi: ‘Kom, laten
[32] we gaan vissen.’ Anansi en Kaaiman wandelden samen door het bos tot aan de
[33] visvijver. Anansi zei: ‘Ga jij aan die kant vissen,’ maar Kaaiman antwoordde: ‘Ach
[34] nee, ga jij daar.’ Anansi zei: ‘Nee, ik blijf liever hier aan deze kant, ga jij daar.’

[35] Kaaiman wist namelijk wat Anansi van hem wilde, hij woonde immers zelf in de
[36] visvijver. Hij was slim en vroeg Anansi hem te laten zien welke kant hij precies
[37] bedoelde. Toen Anansi het hem liet zien, trok Kaaiman hem aan zijn hand mee het
[38] water in. Toen schreeuwde Anansi naar Kaaiman: ‘Iets houdt me vast,’ en hij
[39] schudde en trok aan zijn arm. Kaaiman zei: ‘Je weet toch wat je moet zeggen?’

[40] Anansi vroeg: ‘Wat moet ik dan zeggen?’ Kaaiman antwoordde: ‘Gooi me.’ Anansi
[41] zei: ‘Wacht even, zie je die plek daar, trek alle stokken uit de grond. Vlug!’

[42] Kaaiman lachte: ‘Wat bedoel je? Waar?’ Anansi zei: ‘Daar verderop, ze staan
[43] een stukje verderop!’

[44] Toen Kaaiman bij de bewuste plek kwam, zag hij de puntige stokken. Hij trok ze uit
[45] de grond en ging zelf op de lege plaats zitten, met de bek wijd open. Anansi vroeg
[46] Kaaiman of hij de stokken uit de grond getrokken had en Kaaiman antwoordde: ‘Ja
[47] hoor, allemaal.’ Toen zei Anansi: ‘Gooi me.’ Dus het ding gooide hem en Anansi
[48] kwam precies in de bek van Kaaiman terecht.

[49] Daarna vertelde Kaaiman alle dieren wat er gebeurd was en hoe Anansi de andere
[50] dieren gedood had.